Coperta : Eugen Ciucă

ISBN 973-9068-05-7

L. R. PELLOUSSAT

REGINA ORAȘULUI MORT

ROMAN DE AVENTURI

Traducere de
Virgil Raluc

EDITURA Jupiter
București - 1991

CAPITOLUL 1

Richard Startery se lipi de zidul de pământ bătut pe lîngă care umblase de cîteva minute, un tremur nervos îi scutura trupul și sudoarea rece a spaimei îi broboni tîmplele. Mînerul de fildeș al unui pumnal indian mai vibra încă la trei degete de el. Un fulger îi trădase trecerea armei prin fața ochilor lui înainte de a se fi înfipt în zidul de noroi uscat.

Startery se stăpîni repede; smulse pumnalul și observă că o pojghiță cafenie îi acoperea lama într-un mod neegal.

- Lamă otrăvită, murmură el drept încheiere.

Privirile îi explorară îngrămădirea de cocioabe murdare ce mărgineau ulicioara pe care apucase. Mormane de gunoaie puturoase umpleau aerul de miasme grețoase. O mulțime de cărări înguste și întunecoase despărțeau locuințele. A fost ușor agresorilor lui să se ascundă de partea opusă a drumului, să arunce pumnalul în momentul trecerii lui și apoi să se facă nevăzuți.

Ideea de a-i urmări nu-i trecu nici o clipă prin cap, atît de puține erau șansele de a ajunge pe criminali prin labirintul de ulicioare întortochiate. El cunoștea pe autorii acestei încercări de asasinat: doi hinduși, numai piele și oase, care se țineau scai după el de-o săptămînă încoace, urmîndu-l în toate drumurile ce făcea, supraveghindu-i ziua și noaptea pragul locuinței personale ce-o ocupa la Ajmir.

Fără a cunoaște ținta exactă a acestei supraveghieri, bănuia că temeiul acestor evenimente era găzduirea la el a unei tinere hinduse, pe care o salvase în niște împrejurări tragice.

Startery o porni înapoi către centrul orașului. Nesinchisit de căldura de cuptor ce apăsa greu asupra orașului somnoros, el mergea cu pași siguri aruncînd numai din cînd în cînd în juru-i priviri iscoditoare.

Richard Startery părăsise Londra cu trei ani înainte ca să-și încerce norocul în Indii. Într-o epocă în care Europa și îndeosebi Anglia nu ofereau nici o posibilitate de reușită oricare ar fi fost valoarea omului, el își prefăcu toată averea lui în bani și înarmat cu acest avut, se îmbarcă plecînd la Bombay. Șederea în acest oraș nu-i fu defel prielnică: pierdu o însemnată sumă de bani și orice nădejde să mai facă avere. Aflînd că ținuturile Indiei centrale mai rezervau încă surprize fericite îndrăzneților care izbuteau să se așeze acolo, el hotărî să se ducă în

regiunea munților Aravali, în centrul țării opiumului și a sectelor misterioase.

Peste o săptămînă calea ferată Bombay-Delhi îl ducea la Ajmir, unde cumpără o plantație de ceai și o vilă indigenă, cu ultimile lire sterline ce le mai avea.

Ajmir nu-i plăcu: europenii erau foarte puțini acolo, iar hindușii erau dușmănoși față de străini. Prin anumite cartiere era primejdios să umbli după asfințitul soarelui. O puzderie de indivizi cu coapsele înfășurate cu benzi murdare de pînză, cerșeau mila trecătorilor în timpul zilei și-i sugrumau la adăpostul întunericului, ca să-i jefuiască mai lesne. Numai centrul orașului avea o înfățișare mai primitoare: casele plantatorilor și sucursalele băncilor făceau un șir de edificii impunătoare, construite cele mai multe în stilul țării. Cupolele sclipitoare și terasele de-o albiciune fără pată ale templelor religioase adăugau o notă de o majestuoasă bogăție părții europene a orașului. Restul Ajmirului nu era decît un furnicar de cocioabe, cu zidurile de pămînt bătut sau de lăstari de bambus împletiți.

Startery își împărțea timpul între exploatarea plantației lui de ceai și singurătatea vilei lui indiene. Nu întreținea decît raporturi de la distanță cu societatea engleză localnică, cei mai mulți coloni ducînd o viață costisitoare care era mai presus de modesta lui avere. Singura tovărășie ce-i făcea mai de

suportat izolarea lui era un tînăr chinez de șaptesprezece ani, găsit în portul din Bombay. Startery îl salvase de maltratările unei cete de marinari beți, în momentul cînd erau gata să-l arunce în mare, numai așa din simplă distracție. Tînărul purta de-atunci o recunoștință nemărginită binefăcătorului său și se străduia zi cu zi să-și dovedească credința. Startery îl luase în serviciu ca valet -boy- și, în pofida naționalității lui, îl poreclise Ted, căci flăcăiandrul nu-și cunoștea nici el numele adevărat.

Mai bine de doi ani trecuseră așa în liniște, cînd un eveniment pe cît de ciudat pe atît de neașteptat, îi revoluționă viața.

Plantația lui Startery se afla cam la trei mile de Ajmir. De obicei, tînărul moșier străbătea distanța asta călare, dar, din cînd în cînd, îi plăcea să străbată această distanță pe jos, mai ales cînd atmosfera răcoroasă înainte de ploaie, îngăduia această plimbare.

Într-o seară, străbătea cartierele mărginașe cînd un țipăt înăbușit ajunse la urechile lui: o trecere întunecoasă se desprindea lăturalnic din ulicioara pe care mergea. Se apropie și zări un grup de umbre încăerate prin întuneric. Prudența și înțelepciunea îl sfătuiau pe tînărul european să-i lase pe băștinașii aceștia să se răfuiască între ei. Și se depărtă, cînd un strigăt deznădăjduit îl reținu. Chemarea venea de la o

voce feminină şi Startery nu mai şovăi. Scoţîndu-şi revolverul automat din toc, se îndreptă spre locul dramei.

Trei oameni căutau să biruie o formă umană, care lupta cu energie împotriva lor; aruncaseră o pînză deasă asupra ei, ca să-i paralizeze mişcările şi să-i înăbuşe strigătele. Inegalitatea acestei lupte revoltă sufletul cinstit al europeanului şi-l făcu să se repeadă în ajutorul victimei. Cei trei agresori, surprinşi de sosirea aceasta îşi părăsiră victima, care căzu jos la pămînt, istovită.

O limbă de pumnal sclipi prin întuneric; Startery apăsă repede trăgaciul armei, omul căzu la picioarele lui. Ceilalţi doi avură o uşoară şovăire care le-a fost fatală: cu o puternică lovitură de picior, englezul sfărîmă pieptul inamicului său mai apropiat; celălalt dispăru în momentul în care englezul se pregătea să-i trimită un glonte.

Richard Startery era stăpîn pe cîmpul de bătaie şi trei trupuri zăceau în jurul lui. Rămase o clipă nemişcat, temîndu-se ca detunăturile armei lui să nu fi atras atenţia altor hinduşi; temerile lui nu se adeveriră, ulicioara şi colibele rămaseră cufundate în tăcere. Se aplecă atunci asupra formei inerte pe care o salvase.

- O femeie ! exclamă el, după ce dădu la o parte pînza înăbuşitoare

Întunericul nu-i îngădui să deosebească trăsăturile ei, dar părul mătăsos pe care-l întîlniră mîinile lui îi îngăduise această identificare sumară.

Englezul cumpăni: nu putea părăsi astfel pe necunoscută, nici să bată la ușa vreuneia din colibele netrebnice care-l înconjurau. Aproape o milă îl despărțea de locuința lui: va duce trupul neînsuflețit la el acasă.

Ridicînd în brațele lui robuste delicata povară, părăsi locul tragic fără o privire pentru cele două victime ale sale. Deodată avu impresia foarte limpede că mai e cineva în preajma lui; întorcîndu-se zări o siluetă care se topi în umbră de cum se văzu descoperită. Startery lăsă să-i scape o înjurătură, gîndindu-se la al treilea adversar, acela care fugise.

După vreo douăzeci de minute, pătrunse în apartamentele lui. Ted nu-și putu ascunde surprinderea în fața acestei ciudate sosiri.

- Uite, ți-am adus de lucru, Ted; caută să readuci în simțiri pe persoana aceasta și îngrijește-i rănile. Am să lipsesc o clipă, o afacere urgentă mă cheamă afară.

Străbătu o încăpere întunecată și-și puse povara pe un divan scund, pe cînd Ted aprindea o lumînare pe o măsuță joasă. Fără să mai aștepte lumina, Startery se năpustise afară.

Ochii lui inspectară repede împrejurimile apoi, cu revolverul în mînă, se repezi spre partea opusă a străzii. Un bărbat apăru din umbră și fugi cu mare repeziciune. Englezul își descărcă arma în urma fugarului: rapiditatea fugii și distanța zădărniciră tirul. Omul mai agil, se pierdu în labirintul întunecos al orașului indian. Cu sufletul plin de necaz Startery făcu cale întoarsă. Pe drum întîlni hinduși cu înfățișare echivocă, atrași de detunăturile armei. Disprețuind vecinătatea aceasta neliniștitoare, trecea pe lîngă ei fără a da cea mai mică însemnătate fețelor dușmănoase care se întorceau la trecerea lui. Numai teama de a greși prima lor lovitură și de a-și atrage apoi un plumb fatal, înfrîna gesturile criminale ce le schițau acești cavaleri ai crimei. Richard Startery impunea tîlharilor ăstora prin statura lui atletică și atitudinea lui hotărîtă. Cu casca lui colonială de culoare luminoasă, cu bustul bine încins într-o cazacă de pînză cenușie, cu pantalonii de călărie bine strînși la genunchi de niște cizme de piele, dădea o înfățișare de putere combativă de temut. Fața lui cu trăsăturile regulate și profunde dovedea o energie neîmblînzită, a cărei asprime era îndulcită puțin de strălucirea pură și sinceră a ochilor săi albaștri. Să tot fi avut vreo douăzeci și opt, treizeci de ani.

Se duse dea dreptul spre încăperea în care se odihnea protejata lui. Ted îi deschise ușa și se retrase.

Lumînarea lumina obiectele cu o lumină palidă, lăsînd într-o penumbră dulce culcușul în care se odihnea necunoscuta. Startery rămase nemișcat, izbit de admirație pentru spectacolul ce se oferea ochilor săi.

Aceea pe care o salvase se mai odihnea încă într-o neclintire de statuie: era o tînără hindusă a cărei expresie de noblețe revela o castă superioară. Un voal bogat de păr castaniu și unduios aureola o față de o puritate deosebită. Liniile cu desenul delicat, trăsătura purpurie a buzelor, pleoapele închise sub genele lungi răsfrînte o împodobeau cu farmecul de neuitat al zeițelor Indiei antice ale căror imagini de ivoriu mai populează încă templele milenare, îngropate în adîncimile junglelor. O tunică de mătase, încrustată cu broderii de argint, îi scotea la iveală formele pure și sculpturale. Mîinile ei cu degetele prelungi, se odihneau grațios pe pernele de catifea purpurie.

Startery nu-și putea lua ochii de la viziunea aceasta; lîngă el, Ted, cu fața lui isteață, îl privea curios:

- Tu știi să-ți alegi soțiile, stăpîne, spuse el cu ton admirativ.

- Tînăra aceasta nu e soția mea, răspunse el scurt.

Ted nu stărui și era gata să dispară: stăpînul lui îl reținu. Avînd foarte mare încredere în el, se hotărî să-i povestească aventura lui.

- Trebuie să fie fiica vreunui prinț oarecare, răpită

de niște îndrăzneți răufăcători, ca să obțină vreo despăgubire, încheie el.

Ted rămase gînditor și, cu pași înceți se întoarse la fereastra care da spre stradă.

- Care e părerea ta ? întrebă Startery.

- E cu totul alta decît a ta. Dacă răpitorii acestei femei n-ar fi fost decît niște răufăcători ordinari, omul care ți-a scăpat ar fi dispărut pentru totdeauna, fericit că a scăpat teafăr; nu s-ar mai fi ținut pentru nimic în lume scai după tine, cu primejdia vieții, mai ales... n-ar supraveghea casa asta la o astfel de oră.

- E iar aici ! exclamă Startery furios la culme.

- Da, în fața ferestrei ăsteia: ne pîndește.

Englezul duse mîna la automaticul lui și făcu un pas spre fereastra cea mare.

- De prisos, interveni Ted; întunericul te-ar face să greșești ținta și orice urmărire nocturnă ar fi zadarnică. Mai bine ar fi să așteptăm explicațiile domnișoarei.

Înțelepciunea acestui raționament birui avîntul de mînie al tînărului bărbat. Își puse revolverul iar în toc și se întoarse lîngă tînăra adormită.

Aceasta își revenea încetul cu încetul în fire; o roșeață slabă îi colora fața și o răsuflare ușoară îi ridica pieptul cu regularitate. Ochii se deschiseră și se opriră asupra celor doi bărbați cu o privire nedumerită. Deodată, expresia lor se transformă și pupilele de

culoarea chihlimbarului dezvăluiră o culoare intensă.

- Fii liniștită, domnișoară; ești aici în siguranță.

Tonul cinstit și afectuos al acestei fraze o liniști. Spaima din privire se micșoră gradat pentru a lăsa loc unei curiozități întrebătoare.

- Este indiscret să vă întreb de numele dv. ? rosti Startery, ca să întrerupă tăcerea.

- Wastia, răspunse ea cu o voce caldă și melodioasă.

Interlocutorul ei zîmbi:

- Mă onorezi încredințîndu-mi numele dumitale mic, totuși aș dori să cunosc titlurile și reședința d-tale.

- Ce importanță are: Wastia nu e deajuns pentru moment ?

- Am avut plăcerea să-ți fac un mic serviciu, și mai doresc să am favoarea de a te conduce eu însumi lîngă ai d-tale. Nu voi fi liniștit decît văzîndu-te în siguranță pe după zăbrelele palatului dumitale.

- Nu posed nici familie, nici palat, nici servitori...

- În cazul acesta... consideră locuința aceasta ca pe a d-tale.

- Mulțumesc, ești generos.

- Gestul meu e firesc.

Ted, care nu pierdea o vorbă din conversație, aștepta zadarnic ca străina să se explice asupra atentatului a cărei victimă fusese și făcu aluzie la

personalitatea agresorilor ei. Aceasta însă nu părea dispusă să-i satisfacă curiozitatea. Asiaticul se hotărî să provoace destăinuirile: se apropie de fereastră şi aruncă afară o privire.

- Omul e tot acolo, spuse el, aşa într-o doară, apropiindu-se de stăpînul lui.

Efectul acestei fraze asupra Wastiei fu fulgerător. Se ridică, cu faţa lividă, cu o spaimă de nedescris în fundul pupilelor.

- Cine-i omul acela ? întrebă ea cu voce aspră.

Ted fu cel care răspunse cu ton calm şi ritos:

- Aparţine grupului care te-a atacat. Stăpînul meu a scos din luptă doi oameni, dar al treilea a izbutit să fugă. Supraveghează casa asta din clipa în care i-ai trecut pragul... Se pare că d-ta ai fi uitat că Richard Startery te-a smuls din mîinile brutelor acelora.

- Nu, nu uit, murmură ea înăbuşit: amintirile mele sînt încă precise. Am asistat la intervenţia lui Mr. Startery, am auzit detunăturile armei sale înainte de a leşina.

- Dacă-i aşa, ţi-am fi recunoscători dacă ne-ai da unele informaţii asupra îndărătnicului personaj care ne pîndeşte... De n-ai face-o decît din simplă recunoştinţă.

Wastia plecă fruntea, iar Startery aruncă o privire dojenitoare tovarăşului său prea stăruitor.

- Ted e un servitor bun, îl scuză el, dar uneori

păcătuiește prin exces de zel, uită te rog aceste cuvinte necugetate.

- Ted are dreptate: am dat dovadă de-o indiferență ingrată. Ți-ai riscat viața pentru mine și încă nu ți-am adresat un cuvînt de mulțumire ... Iartă-mă, căci mi-era frică să ating subiectul acesta.

- Nu-ți cer nici un amănunt; dacă aceste amintiri îți sînt penibile, gonește-le din mintea d-tale și caută să te calmezi.

O înfrigurare inexplicabilă agita pe tînăra femeie. Toată ființa ei exprima spaima și zăpăceala.

- Îți cer ca o favoare să nu mă întrebi, imploră ea. Păstrează-mă la d-ta, voi fi servitoarea d-tale. Noaptea mă vei închide în cea mai strîmtă și mai sigură dintre camerele d-tale ... Nu vreau ca ei să dea peste mine, vreau să rămîn ascunsă ochilor lor pînă ce vor fi uitat de mine. Ești salvatorul meu și recunoștința mea e nemărginită, îți voi fi devotată pînă la moarte dar, te implor, nu mă întreba nimic... pentru interesul d-tale și pentru viața mea.

În exaltarea ei, apucă mîna tînărului bărbat și o duse la buzele ei. Startery, emoționat, și-o retrase ușor.

- Wastia, vei rămîne aici oricît îți va face plăcere. Ted și cu mine îți vom asigura ocrotirea noastră, ziua și noaptea.

El citi o expresie de fericire în ochii care se ridicară

asupra lui încît întoarse capul, simțind prada unei tulburări inexplicabile.

- Te lăsăm singură cîteva clipe, spuse el ca să scape de sub farmecul ei subtil. Ted va veni apoi să te ia ca să te conducă în apartamentul d-tale.

După ce ieși din cameră, Ted își spuse părerea.

- Proastă afacere, spuse el: viața noastră o să se complice într-un chip periculos.

- Trebuie totuși s-o ocrotim pe fata aceasta.

- Da. De azi încolo îmi așez rogojina în fața ușii ei și am să mă culc de-a lungul pragului.

Seducția tinerei hinduse începea să lucreze asupra sufletelor lor.

CAPITOLUL 2

Începînd din ziua aceea cele mai mici gesturi ale lui Startery fură pîndite de doi hinduși care se țineau scai după el. Zadarnic încercă el să se descotorosească de ei: spionii dispăreau sau reapăreau, în momentul în care credea că pune mîna pe ei sau că i-a pierdut. Această supraveghere neîncetată, îl neliniștea cu atît mai mult cu cît nu-i cunoștea motivul. În convorbirile

lui cu Wastia niciodată n-a mai adus vorba despre oamenii aceştia. Tînăra femeie avea totuşi cunoştinţă de toate aceste evenimente, mulţumită reflecţiilor amare ale lui Ted şi care-i scăpau fără voie în prezenţa ei.

Ted profită că se află singur cu Startery pentru a-i împărtăşi temerile serioase care-l nelinişteau.

- Stăpîne, spuse el, îmi dai voie să te însoţesc la plantaţii ?

- Curioasă idee ! Prezenţa ta e mai necesară Wastiei.

- Cred că viaţa ta e în primejdie.

- Pentru care motiv ?

- Cei care te spionează aşteaptă poate prilejul favorabil să te ucidă.

- Nu cred că simplul fapt că o ţin pe Wastia aici ar putea aduce cu sine astfel de măsuri criminale.

- Tu nu te mai gîndeşti la cei doi complici pe care i-ai doborît, nici la profitul pe care l-ai smuls salvînd-o pe Wastia. Oamenii aceştia posedă motive puternice ca să se ambiţioneze astfel. Stăpîne, bagă de seamă, străina aceasta cu frumuseţea ei de vrăjitoare atrage asupra noastră cele mai mari primejdii.

- Ţi-e cumva frică ?

- Nu. Tu mi-ai salvat viaţa, îţi aparţine ţie. M-aş jertfi pentru femeia aceasta dacă tu mi-ai porunci, dar

aș fi preferat să-mi pierd viața pentru o cauză mai bună.

Startery se depărtă fără a rosti un cuvînt; discursul acesta îl impresionă și se hotărî să se aștepte la orice.

În aceeași seară chiar, la întoarcerea de la plantațiile sale, nu lipsise nici cît firul de păr, să-l ajungă pumnalul otrăvit ce-l aruncase în el unul din spioni.

Temerile lui Ted se îndreptățeau. Englezul știa acum că inamicii lui nevăzuți îi vroiau moartea. Ajunse în casa lui și împinse poarta care comunica cu parcul care preceda intrarea. Porni pe o alee așternută cu nisip mărginită de un șir de tufișuri de hibiscus cu flori purpurii.

Deodată, la zece pași înaintea lui, frunzișul se agită și un strigăt înăbușit răzbi din desiș. Startery se repezi, dădu deoparte crengile și rămase ca împietrit, cu fața pămîntie. La picioarele lui, zăcea o formă omenească într-un lac de sînge, cu gîtlejul străpuns și cu degetele crispate de o rană hidoasă. Lîngă cadavru, Ted, cu mîinile însîngerate, cu fața șiroind de sudoare, își privea stăpînul cu un zîmbet larg de satisfacție.

- Omul ăsta pîndea sosirea ta; dacă nu l-aș fi descoperit la timp ți-ar fi înfipt în piept pumnalul acesta.

Asiaticul întinse arma: era identică cu aceea care era cît p-aci să-l atingă pe stăpînul său în cartierul indian, - aceeași pojghiță cafenie îi acoperea lama.

- M-am ascuns într-un desiș, la cîțiva pași de asasin, urmă Ted, am profitat de sosirea ta pentru a opera. L-am surprins în clipa în care atenția lui se concentra asupra ta... Pumnalul e otrăvit, adăugă el.

- Știu.

Acest răspuns îl ului pe Ted și Startery trebui să-i povestească despre prima încercare de omor de care scăpase.

- Intenția acestor hinduși e clară: vor să te înlăture cu orice preț. Prevăzînd că s-ar putea să scapi de prima lovitură, au postat un complice în parcul ăsta, ca să te omoare.

Startery simțea că o voință neîndurătoare întindea în jurul lui o rețea de lanțuri mortale.

- Situația devenea de nesuferit, vreau să știu cine sînt inamicii mei.

- Întreab-o pe Wastia.

- Du-te de-i vestește sosirea mea.

Ted dispăru și Startery se îndreptă cu pași înceți spre casă. În momentul în care trecea pragul casei, poarta grilajului scîrțîi și-l făcu să se întoarcă. Un hindus înainta cu pas repede pe aleea centrală. Englezul recunoscu pe omul care, în fiecare zi împărțea poșta în cartierul coloniștilor europeni.

Poștașul preda un pachet voluminos de formă cubică; timbrul indica originea iar data adeverea că fusese expediat din Ajmir, în chiar dimineața aceea. Startery tocmai se pregătea să deshidă ca să vadă ce conținea, cînd apăru Ted. Supunîndu-se unui impuls subit, luă pachetul și-și lipi urechea de una din fețe. Fața lui exprima un interes vădit cînd se ridică.

- Vino stăpîne; o să deshidem cutia asta de față cu Wastia: conținutul ei va fi deajuns ca s-o facem să vorbească.

Tînăra femeie se ridică văzînd pe cei doi bărbați apărînd.

Startery se înclină destul de rece în fața ei și se apropie de măsuța pe care Ted depusese ciudatul lui pachet. Intrigată, Wastia se apropie de ei.

Ted spintecă învelișul de pînză cenușie și scoase la iveală o casetă cubică din lemn de preț. Capacul avea la mijloc o încrustație de nestemate înfățișînd două pumnale cu lamele încrucișate.

Tînăra femeie păli descoperind semnul acesta.

- N-o deschideți, imploră ea gîfîind.

- Pentru ce oare ? întrebă Ted cu un ton naiv, cadoul acesta e superb; cel care-l trimite trebuie să fie un stăpînitor puternic, căci diamantele pe care le poartă valorează ele însele o mică avere.

- Ardeți cutia aceasta, porunci Wastia cu tărie.

Asiaticul, lăsîndu-şi atunci lucrul veni şi se opri în faţa ei.

- De cînd stăpînul meu te-a luat sub ocrotirea lui, spuse el răspicat, răpitorii d-tale au încercat să-l omoare de două ori. Bănuieşti oare că se pregăteşte o a treia încercare ?

Ea aplecă tulburată capul şi nu răspunse.

- Ne vom încredinţa îndată.

Apucă revolverul lui Startery şi-l rugă pe acesta să deschidă cutia cu vîrful pumnalului său şi să se retragă apoi cît va putea mai repede.

Europeanul se execută; cu un gest precis, lama făcu să sară încuietoarea de argint. Capacul suferi atunci o ridicare violentă dinăuntru; un corp lung se descolăci sărind cu un şuierat strident. Revolverul lui Ted se descărcă şi forma se năruí greu pe lemnul măsuţei. Wastia scoase un ţipăt de groază, pe cînd Startery rămase ca înlemnit, nefiind în stare să scoată un cuvînt.

Ted, cu ajutorul ţevii revolverului desfăşură tacticos încolăciturile vîscoase ale uneia din cele mai primejdioase reptile ale Indiei.

- Un naja, spuse el laconic.

Se întoarse apoi spre tînăra fată.

- Cred, Wastia, că am trecut prin destule şi mari primejdii ca să-ţi meritäm încrederea. Aşteptăm explicaţiile d-tale.

CAPITOLUL 3

- Cunoaşteţi Ranjalpurul ?, întrebă ea.

Cei doi bărbaţi răspunseră că nu.

- Ranjalpur este o cetate antică ale cărei ruine se înalţă în inima munţilor Aravali. Departe de pământurile locuite, templele şi palatele lui vechi pe jumătate îngropate sub jungla cotropitoare,rămaseră necălcate timp de secole numeroase. Acum douăzeci de ani,marele preot al lui Tangar-Lang, gonit din Ajmir de către englezi, se refugie în munţi şi descoperi Ranjalpurul. Bogăţiile oraşului mort, izolarea lui şi siguranţa ruinelor sale îl hotărî să statornicească în locul acesta pustiu refugiul credincioşilor săi persecutaţi de către străini. Se întoarse la Ajmir, îi adună pe ai săi, şi-i duse cu el în fundul singurătăţii.

Religia marelui preot consta în adorarea lui Tangar-Lang, divinitatea întunericului, al cărui cult trebuia să răpună la capătul vremilor pe cel al celorlalţi zei. Distrugător şi lacom de sînge, monstrul cu idoli de aramă se hrănea din jertfe umane şi impunea

credincioșilor săi datoria de a distruge toate rasele inamice care ocupau orientul. Secta aceasta își alegea cu grijă adepții și taina dogmelor ei rămîne încă necunoscută de profani. Ajmir constituia odinioară principalul centru al acestui cult sîngeros; o adevărată teroare domnea acolo, victimele lui Tangar-Lang nu mai erau de numărat. Slujitorii acestui zeu feroce atentară atunci la viața albilor, grăbind astfel propria lor pierzanie într-un chip fulgerător. Izgoniți, hărțuiți, vînați de către englezi, trebuiau să fugă sau să se refugieze în ruinele de la Ranjalpur.

Acolo, îi descoperi după vreo doi ani un european. Străinul avea cu el o suită numeroasă și era însoțit și de soția lui. O luptă dîrză se desfășură timp de cîteva zile și biruința fu de partea oamenilor lui Tangar-Lang. Aceștia capturară numeroși prizonieri, printre care și pe explorator și pe soția lui.

Niciodată Tangar-Lang nu fu onorat cu atîtea sacrificii. Sîngele curgea șiroaie sub cuțitul sacrificatorului și trupurile victimelor umpleau pînă la margine gura largă și prăpăstioasă a Idolului gigantic înăuntrul căruia ardea un foc năpraznic.

Toți bărbații au fost sacrificați: exploratorul dispăru în flăcări, mugind de groază și de nebunie. Soția lui trebuia să-l urmeze; în clipa în care marele preot a vrut să pună mîna pe ea, ea rînji sfidătoare cerîndu-i favoarea de a sta de vorbă cu el, înainte de

a fi jerfită lui Tangar-Lang. Străina era frumoasă: o seducție necunoscută acestor bărbați ai Orientului emana din ea. Sacrificatorul, izolat de ani de zile în ruinele din Ranjalpur, se supuse provocării perverse a ochilor negri. Îi acordă o convorbire și ea urmă pe călăul ei într-o parte a templului din apropierea altarului.

Ceva mai tîrziu, preotul hindus reapăru urmat de tînăra femeie eliberată de legăturile ei. Aduse la cunoștința credincioșilor săi că ea nu trebuia jerfită; își ura semenii și cerea să fie primită în rîndul adoratorilor lui Tangar-Lang. Acum mai rămănea să fie supusă încercărilor, așa cum se obișnuia, și să se cerceteze voința Zeului.

Hindușii primiră aceste ciudate cuvinte, siguri că străina nu va fi în stare să reziste încercărilor.

După două zile, pentru a demonstra fervoarea ei față de Idol, ea aruncă în focul acela năpraznic cu propriile ei mîini, doi copilași vii, înebuniți, furați dintr-un sat de munte.

Își făcu un renume din zelul și cruzimea ei în timpul ceremoniilor. Curînd ajunse să domine pe bărbații aceștia dovedind o pasiune sîngeroasă care întrecea pe a lor. Cei mai feroci tremurau în fața ei; marele-preot însuși pe care ea îl sedusese, căzu sub influența superiorității blestemate a acestui demon cu ochi de jar. Puterea lui sucombă în fața ardoarei

distrugătoare a aceleia pe care o cruțase.

Într-o dimineață, credicioșii lui îl găsiră la picioarele Idolului lui Tangar-Lang, cu gîtlejul tăiat de un pumnal mînuit cu furie. Din clipa aceasta, femeia domni ca stăpînă asupra Ranjalpurului. Își puse în gînd să întindă religia ei asupra întregei Indii. Emisari aleși cu grijă, plecară în toate direcțiile și predicară doctrina monstruoasă. Din fundul palatelor ei milenare, femeia albă asistă la triumful vastei sale împărății. Încetul cu încetul, dogmele lui Tangar-Lang cedară locul unei teorii noi: Zeul însuși deveni numai un pretext. Secta căpătă o importanță miraculoasă și-și îndreptă rîvna de crimă împotriva europenilor, stăpîni ai țării. Crimele împotriva albilor se înmulțiră și ramnificațiile secrete mișunau prin toată India centrală. Străina, care luase numele de Hanidj-Rao îi înzestră cu mijloace de luptă perfecționate grație bogățiilor imense adunate din templele orașului mort. Ținta adevărată a acestei femei luă ființă și se arătă la lumina zilei: dorea să gonească pe europeni, să supună țara și să domnească ca stăpînă necontestată asupra întregului teritoriu. Secta religioasă activa ca organizație politică și credincioșii deveniseră pricinile unor tulburări.

În vremea asta, în preajma lui Hanidj-Rao, într-o modestă locuință din Ranjalpur o copilă creștea în calmul ruinelor și în maiestatea junglei. Dragostea

străinei pentru sacrificatorul lui Tangar-Lang purtase rod: o fetiță se născu, puțin după asasinarea celui care o cruțase. Printr-un ciudat capriciu al soartei, mama ei o cruță la naștere și puse să fie dusă departe de ea, în partea cea mai retrasă a orașului tainic. Copila aceasta eram eu... Am fost încredințată îngrijirilor unei perechi hinduse. Dădaca mă iubea și mă dezmierda cu aceeași dragoste ca și pe fiul ei Hassim. Am crescut lîngă Hassim, împărtășind jocurile lui, necunoscîndu-mi adevărata obîrșie. Pînă la vîrsta de șaptesprezece ani, nimic nu veni să tulbure viața mea calmă, ocrotită de temeinica prietenie a tînărului. Într-o zi, mama mea adoptivă îmi destăinui povestea nașterii mele și-mi aduse la cunoștință că Hanidj-Rao dorea să mă vadă. După atîția ani de uitare totală, femeia aceasta, născută ca să răspîndească răul, își aducea aminte de existența mea și dorea să contemple ființa pe care o adusese pe lume.

Întrevederea avu loc într-o sală secretă a palatului ei. Mama mea mă chemă lîngă ea și mă privi multă vreme. Intensa curiozitate ce o vădea atitudinea ei se preschimbă puțin într-o expresie de furie. Un licăr de răutate străluci în fundul ochilor ei negri fără ca să-mi fie îngăduit să cunosc motivul acestei mînii subite.

- De acum încolo, îmi spuse ea, vei trăi în palatul acesta. Mulțumește acelor care te-au crescut și vino de locuiește lîngă mine.

Hanidj-Rao era frumoasă; niciodată nu-mi fusese dat să contemplu o astfel de frumusețe. Farmecul toamnei ei înfloritoare strălucea de o puternică și fatală putere de ispită. Știința cu care ea își întreținea liniile trupului și ale feței, îi păstra o tinerețe plină de un farmec irezistibil. Voința ei mă frînse prin teama de nebănuit pe care mi-o inspira. Femeia aceasta care era mama mea nu trezi în mine nici un simțământ firesc ci doar o teroare plină de mister și de spaimă. Mă despărții de cei care vegheaseră asupra copilăriei mele, ca să mă stabilesc în palatul preotesei lui Tangar-Lang.

Aflai astfel existența de nemărturisit a lui Hanidj-Rao. Ea conducea numeroasele ramuri ale sectei sale cu o activitate crudă și barbară, ea asista la ceremoniile religioase unde sacrificiul uman constituia actul cel mai sfînt. Am cunoscut și viața destrăbălată a acestei femei, care-și alegea favoriții în voia capriciului, jertfindu-i Idolului de aramă cînd nu-i mai plăceau.

Regretam tot mai mult viața mea de odinioară. Absența lui Hassim mă îndurera la culme. Într-o noapte, în ciuda interzicerii care mi se comunicase, părăsii palatul și fugii la vechiul meu lăcaș. Hassim plînse de bucurie și mama mea adoptivă, speriată de acest act de îndrăzneală, mă imploră să mă întorc la închisoarea mea de aur. Totul fu zadarnic: cu toate

implorările, refuzam să mă supun acestor sfaturi cuminți. În cursul acestei nopți mi se dezvălui adevăratul rost al sectei lui Tangar-Lang.

Speriată de atîta barbarie, m-am hotărît să fug în zori. Hassim avea să mă însoțească și, amîndoi, ne vom duce mai întîi la Ajmir apoi într-un oraș de pe coastă. Din nefericire, dispariția mea fusese deja descoperită și o trupă de servitori răscolea Ranjalpurul. Primele cercetări îi aduseră la casa primitoare care mă adăpostea.

Readusă la palat cu Hassim și cei care avuseseră îndrăzneală să-mi dea azil, am apărut în fața suveranei din Ranjalpur. Ispășirea fu cumplită: părinții mei adoptivi au fost sugrumați sub ochii mei, iar eu am fost închinată ca jertfă lui Tangar-Lang. Doar soarta lui Hassim mai rămăsese de pecetluit. Hanidj-Rao porunci să fiu scoasă afară, dorind să rămînă singură cu tînărul.

Hassim era frumos; corpul muschiulos, fața energică cu trăsături nobile și regulate îi dau o expresie de tinerețe falnică și viguroasă. A treia zi după această zi nefastă, veni să mă vadă în taină la închisoarea mea. Era liber și gardianul meu îl lăsă să pătrundă fără de greutate. Mă uimea această stare de lucruri și îi cerui explicația. Plecă capul și nu răspunse.

- Trebuie să evadezi foarte repede, spuse el.

- Cu singura condiție să mă însoțești.

- E cu neputință, Wastia. Tot ce aș putea face e să te ajut.

- De ce dorești să rămîi ? Nu pot pleca singură.

- Te iubesc, Wastia, dar nu mai sînt demn de tine.

Adevărul îmi apăru în toată oroarea lui: tovarășul meu de copilărie pentru care nutream un simțămînt tandru devenise favoritul lui Hanidj-Rao.

- Iartă-mă, spuse el cu glas scăzut, am ales calea asta ca să-mi păstrez libertatea și ca să te salvez. Mîine trebuie să fii jertfită lui Tangar-Lang; femeia care te-a născut nu simte pentru tine decît ură. Ea nu poate admite ca tinerețea și frumusețea ta să o umbrească pe a ei. Trebuie să pleci în noaptea asta; temnicerul tău va deveni prietenul și călăuza ta. Îl cunosc de multă vreme și trădarea lui e plătită. Încrede-te în experiența lui, te va conduce la Ajmir, într-un loc sigur, departe de răzbunarea lui Hanidj-Rao. De acolo te vei duce la Bombay și vei rămîne ascunsă pînă ce-oi putea veni și eu... La revedere pe curînd, Wastia.

Nici nu răspunsei acestor ultime cuvinte. Zdrobită de imensitatea nenorocirii mele, îl privii ieșind cu fața posomorîtă și dînd paznicului un pumn de bani de aur.

La miezul nopții, chemarea acestuia din urmă mă smulse din toropeala în care căzusem. Îl urmai fără

voință și m-am supus ordinelor lui cu o pasivitate inconștientă. Ne strecurarăm din palat printr-o ieșire subterană și ajunserăm în junglă. Niște cai ne așteptau într-un luminiș, și, fără a pierde o clipă, pornirăm în galop pe drumul ce ducea la Ajmir.

După cîteva zile, orașul ne apăru și călăuza mă conduse la o colibă din cartierul hindus.

Stătui acolo două săptămîni, în adăpostul acela bucurîndu-mă de o siguranță desăvîrșită. Ori de cîte ori ieșea, omul care mă adusese la Ajmir se înconjura cu tot felul de măsuri de prevedere ca să nu fie descoperit. Într-o seară, ușa căsuței se deschise cu violență și el se ivi, clătinîndu-se, cu trăsăturile chipului descompus de spaimă și de suferință. Făcu cîțiva pași spre mine și se prăbuși fără să scoată un cuvînt: un cuțit îi era împlîntat adînc între umeri. Ascunzătoarea noastră fusese descoperită și prinderea de partea oamenilor lui Hanidj-Rao nu mai era decît o chestie de minute.

Într-adevăr, nici nu avui vreme să mă dezmeticesc din groază și trei hinduși năvăliră înăuntru. M-am zbătut, m-am luptat cu disperare pîna la sosirea d-tale și am leșinat... Restul îl știi.

- Cred ce mi-ai povestit, Wastia, dar nu pricep motivele ce te-au făcut să taci atîta vreme.

- Mai întîi m-a împins la această mutenie un egoism firesc. Mă temeam că auzind povestea mea să

nu mă alungi de aici de teama primejdiilor ce le aducea după sine găzduirea mea. Mă simțeam în siguranță sub acoperișul acesta și ocrotirea d-tale generoasă îmi insufla încredere. Singură pe lume, fără un prieten, găseam o puternică întărire sufletească lîngă d-ta. În al doilea rînd, speram că adoratorii lui Tangar-Lang nu vor cuteza să atace pe un supus britanic și că după o vreme, vor renunța să mai pună mîna pe mine. Asta nu se putea înfăptui decît lăsîndu-te în necunoștință de cauză în privința aventurii mele, altfel d-ta, desigur, ai fi căutat să pedepsești pe cei care te supravegheau, iar ura lor, departe de a se potoli, s-ar fi întors împotriva d-tale.

- Asta-i tot, stărui Startery, nu destul de convins.

Wastia plecă ochii și vorbi ca într-o șoaptă.

- Nu. Mă temeam că aveai să informezi pe compatrioții d-tale de aceste întîmplări. Guvernul englez ar fi trimis trupe la Ranjalpur ca să nimicească pe locuitorii ei și să-i ia în stăpînire comorile.

- Și ce-ți păsa, odată ce oamenii aceia sînt dușmani de moarte ?

- Poate, dar tot sînt oameni din rasa mea: nu am dreptul să trădez pe ai mei în profitul europenilor.

- Totuși curge sînge european în vinele d-tale.

- Sînt născută și am trăit totdeauna pe pămîntul hindus. În afară de asta, cu toată ticăloșia ei criminală, n-aș putea trăda și preda călăului, fără să mă înfior

pe aceea care m-a născut.

- Și, mai ai și prieteni printre locuitorii orașului mort; măcar pe unul, pe Hassim.

Startery rosti aceste cuvinte cu părere de rău și-i fu ciudă de asta.

- Hindusul acela tînăr și frumos, credincios pînă la dragoste, fiarei de Hanidj-Rao, și a cărui credință te-a salvat pe d-ta, stărui el.

Wastia nu răspunse dar pleoapele semi-închise strecurară o ciudată privire spre cel ce vorbea. Tulburarea lui Startery crescu și-l făcu să rostească fraza care-i ardea pe buze:

- Îl iubești pe Hassim ? întrebă el dîrz.

Pleoapele se ridicară, sub efectul unei uimiri ce nu o ascundea.

- Nu mai știu: Hassim e foarte departe și imaginea lui îmi devine tot mai nelămurită.

Startery avu impresia, că o greutate enormă înceta să-i strivească inima. Apucă mîna delicată și catifelată ca s-o ducă la buze.

- Am să veghez mai atent, murmură el; vai de cei ce te urmăresc !

- Stăpîne, e ceasul să ne retragem.

Startery aruncă o privire furioasă valetului său. Fără a-și pierde cumpătul, acesta din urmă se îndreptă către ușă și o ținu deschisă, poftind pe stăpînul său să treacă pragul.

Mînia tînărului englez se potoli la surîsul amuzat care înflori pe buzele Wastiei.

În seara aceea, Ted, deobicei guraliv, rămase cu gura închisă. Cînd își sfîrși treburile, părăsi pe Startery fără o vorbă. Cînd să treacă pragul camerei, stăpînul îl luă din scurt.

- Ce înseamnă atitudinea asta ?

Ted se uită la stăpînul său cu o tristă expresie de milă. Socotind orice vorbe zadarnice, el înălță din umeri și dispăru.

CAPITOLUL 4

Săptămîna următoare n-a fost tulburată de nici un incident: neputința părea să descurajeze pe criminali. Orice supraveghere din afară încetă și un calm îmbucurător luase locul alarmelor din zilele de mai înainte.

Startery îi făcea Wastiei o curte discretă și gingașul sentiment ce încolțise în el căpătă în fiecare zi o forță nouă. Ted obișnuindu-se cu noua situație urmărea acest menaj cu un dispreț suveran.

Într-o zi pe cînd englezul se afla pe plantațiile lui

mai depărtate de Ajmir, văzu sosind un călăreț într-un galop turbat. Era servitorul hindus însărcinat să-l ajute pe Ted în întreținerea vilei. Omul sări din șa și în cîteva cuvinte, informă pe european că-i luase foc casa, fără vreo pricină.

- Și Wastia ? întrebă Startery speriat.

Celălalt înălță din umeri: habar n-avea.

Fără a pierde o clipită, tînărul englez se aruncă în șaua calului scăldat în spume și se năpusti pe drumul Ajmirului. Peste o jumătate de oră sosea la locul incendiului. Orice primejdie părea înlăturată iar stricăciunile se arătară destul de neînsemnate, datorită energiei lui Ted care conducea echipa de salvatori care săriseră să-i ajute.

Startery străbătu glonț grupurile fără a se opri și se repezi în trîmbele de fum înecăcios care pluteau încă în interiorul casei. Urcă, cîte patru trepte deodată, scara care ducea la odăile Wastiei și rămase împietrit. O dezordine de nedescris domnea în odaia principală. O parte din mobile zăceau răsturnate sau sfărîmate, dovedind că se dăduse o luptă crîncenă și disperată în acest loc.

- Wastia, strigă el nervos.

Chemările îi rămaseră zadarnice, vocea tinerei indiene nu răspundea.

Descoperi atunci o frînghie groasă, legată de cîrligul unei ferestre deschise: dovada asta îi risipi și

ultimele îndoieli. Wastia fusese răpită în toiul incendiului provocat, care atrăgea atenția protectorilor ei în partea opusă a imobilului. Răpitorii, autorii incendiului, se introduseseră prin escaladare în apartamentul tinerei copile.

Startery se repezi în parc și-l întrebă pe valet.

- Ted, unde e Wastia ? întrebă el cu o înfățișare rătăcită.

- La ea sus, răspunse asiaticul surprins. Focul neamenințînd-o acolo,mi-am zis că e mai bine să rămînă sus.

- Wastia a dispărut... răpită de hindușii lui Hanidj-Rao.

- Nu se poate, era doar aici.

Startery nu auzi, era departe.

Se năpusti prin labirintul de străzi, îndreptîndu-și goana spre furnicarul suspect al cartierului hindus. Făcuse vreun sfert de milă și apoi se opri locului nehotărît încotro s-o apuce.

O mînă îi apucă brațul.

- Ce faci tu aici, Ted ?

- Am venit să-ți ajut s-o regăsești pe Wastia, răspunse Ted gîfîind. Sînt răspunzător de răpirea aceasta, ar fi trebuit să veghez cu mai multă grijă asupra ei.

Pînă seara cutreierară străzile Aimirului în toate sensurile, întrebînd pe indieni, căutînd vreun indiciu

asupra direcției pe care apucaseră răpitorii. Dar eforturile lor rămaseră fără rezultat iar Wastia de negăsit.

- Vom vesti autoritățile engleze din Ajmir, anunță europeanul descurajat.

Ted ridică repede capul în semn de dezaprobare.

- Dacă ții să-ți regăsești prietena în viață, trebuie să lucrezi în taină, și să nu dai un caracter oficial cercetărilor noastre.Dacă adoratorii lui Tangar-Lang se simt amenințați, nu vor șovăi s-o facă pe Wastia să dispară, din răzbunare.

- Oare o mai fi trăind în clipa de față ? murmură tînărul.

- Desigur. Dacă trebuie să moară, asta o să se facă la Ranjalpur unde au s-o ducă zbirii ei.

- Trebuie să plecăm neîntîrziat la Ranjalpur.

- Încotro s-o apucăm ? Nu cunoaștem situația orașului mort și căile care duc într-acolo.

Ranjalpur se află în munții Aravali: vom răscoli fiecare cotlon, fiecare pantă.

- Și o să sosim prea tîrziu, îi tăie vorba scurt Ted.

Startery tăcu, negăsind nici o soluție imediată.

- Ascultă, stăpîne; complici de-ai lui Hanidj-Rao trebuie să fie destui în Ajmir. O ramură a sectei trebuie să fie pe undeva și fără îndoială că posedă vreun loc secret de adunare. Trebuie să capturăm pe unul din oamenii aceștia și să-l facem să vorbească.

Interlocutorul său ridică din umeri; planul acesta i se părea fără izbîndă.

- Cum să dăm de adoratorii lui Tangar-Lang ?

- Doar cunoaștem semnul sectei: două pumnale cu lamele încrucișate.

- E prea puțin.

- Eu, dimpotrivă, dau mare însemnătate acestui amănunt.

- Nu înțeleg.

- N-are a face: lasă-mă să lucrez singur. Am să plec și poate o să lipsesc cîteva zile. Voi reapare la momentul oportun.

Startery, zdrobit, fu de acord.

CAPITOLUL 5

Era miezul nopții cînd Ted porni prin primele ulicioare ale orașului hindus. În afară de umbrele fugare ale unor întîrziați suspecți, totul era pustiu. Se îndreptă spre coliba în care se refugiase Wastia la sosirea ei în Ajmir. După indicațiile lui Startery, îi fu ușor să găsească fundătura unde se afla locuința indigenă.

Ted se tîrî de-a lungul zidului pînă la intrarea în colibă, apoi rămase nemișcat, cu urechea la pîndă. Satisfăcut fără îndoială de rezultatele inițiativei sale, împinse încet ușa; neajungînd la el nici un zgomot își urmă manevra. Deschizătura era acum destul de mare ca să îngăduie unui trup să se furișeze înăuntru, cînd deodată se auzi un șuier ușor, urmat de o lovitură surdă în tăblia ușii. Un pumnal, azvîrlit cu îndemînare se înfundase adînc, la cîțiva milimetri de mîna lui. Fără a mai aștepta, Ted se retrase și se pierdu în întuneric.

Strada redeveni tăcută, apoi, ușa se întredeschise din nou și o formă umană se furișă afară. Omul aruncă în jurul lui priviri repezi, apoi dispăru în noaptea violetă.

Atunci Ted apăru din nou și împinse ușa cu o violentă lovitură de picior. Lipindu-se apoi de zidul de pămînt bătut, așteptă rezultatul gestului său. Auzi un geamăt plîngăreț urmat de zgomotul unei mobile răsturnate; un zîmbet îi lumină fața arămie și se năpusti în colibă.

- Cine-i acolo, gîfîi o voce sugrumată.

- Un prieten, răspunse el cu ton calm

În același timp o fîșie de lumină din lampa electrică străpunse întunericul și se așeză asupra unei forme omenești alungite pe o rogojină. O față pămîntie în care luceau doi ochi înfrigurați apăru în plină lumină.

Omul trebuie să fi făcut eforturi deznădăjduite ca să se ridice căci o tavă cu un ceainic pe ea, și un taburet, zăceau răsturnate pe jos, lîngă el. Zdrobit de o suferință necunoscută, țintea fascicolul de lumină cu o privire buimacă fără să facă o mișcare.

Ted se îndreptă spre el.

- Fii liniștit, spuse el cu o voce încurajatoare, vin aici cu gînduri bune.

- Cine ești ?

- Un prieten al Wastiei.

- Wastia... De unde o cunoști ?

- Nu ești d-ta omul care din ordinul lui Hassim, a adus pe fiica lui Hanidj-Rao la Ajmir ?

- Ce te privește ?

- Răspunde deschis.

- Da, eu sînt prietenul lui Hassim.

- Răpitorii fetei ți-au împlîntat un pumnal între umeri și te-au lăsat întins ca mort. Din fericire, rana d-tale nu era mortală și ești pe cale de vindecare.

- De unde știi asta ?

- Atacul care te-a răpus nu a reușit mulțumită unui european. Eu sînt servitorul lui. Wastia a fost salvată și a rămas sub ocrotirea noastră pînă azi. Din nefericire oamenii lui Tangar-Lang i-au descoperit refugiul și au răpit-o, în ciuda vigilenței noastre. Asta-i pricina pentru care mă aflu aici.

- Cine ți-a arătat drumul spre coliba asta ?

- Chiar Wastia, povestindu-ne aventurile ei.

- Ce-aș putea face pentru d-ta ?

- Trebuie s-o regăsesc pe Wastia înainte de a fi jertfită. Știind că coliba asta e a d-tale și că cunoști drumurile misterioase ale Ranjalpurului, mă gîndisem că voi găsi prin meleagurile astea vreun hindus, cunoscut de-al d-tale, în stare să-mi dea informații folositoare. Mărturisesc că pe d-ta nu mă bizuisem, căci Wastia mă încredințase că erai mort. Am simțit oarecare uimire ascultînd de afară convorbirea d-tale cu omul care te îngrijește.

- Ce ai de gînd să faci ?

- Să intru în legătură cu Hassim.

- Ești nebun !

- Nici decum. Mă bizui pe Hassim ca s-o salvez pe Wastia și pe d-ta ca să-mi înlesnești să-l cunosc pe Hassim.

- E cu neputință !

- Nu!

- Rana mea îmi interzice orice forțare și doresc să nu mai fiu amestecat în această afacere care era să mă coste viața.

- N-am să împing cruzimea pînă acolo. Fă-mi numai rost de o călăuză care să mă conducă la Ranjalpur.

- Nu cunosc.

- Haida de ! Îți las toată noaptea ca să te gîndești;

mîine am să vin să-mi dai răspunsul.

Ted stinse lampa și încăperea recăzu într-un întuneric adînc.

- Vei căpăta cincizeci de lire d-ta și tot atît și călăuza dacă primește să ne ajuți, mai aruncă el o vorbă pe cînd da să iasă. Gîndește-te!

Cu aceste cuvinte, dispăru, lăsînd pe rănit gîndurilor sale.

Zorile aruncau o culoare trandafirie peste piscurile munților Aravali, cînd asiaticul se întoarse la stăpînul său.

- Lipsa ta n-a durat mult, Ted.

- Soarta mi-a fost prielnică.

- Ce-ai aflat?

- Nimic încă, dar am descoperit un om care are să ne ducă la Ranjalpur. Trebuie să ne pregătim de plecare. Mîine vei scoate în vînzare casa asta și blestemata de plantație de ceai.

- Plantația reprezintă toată averea mea; nu mă pot despărți de ea, așa cu una cu două.

- Plecăm într-o călătorie lungă și nici nu știm dacă ne vom mai reîntoarce la Ajmir. Presupune că inițiativa noastră izbutește și că o smulgem pe Wastia din ghearele călăilor ei; va trebui să fugim foarte repede și foarte departe; să ajungem la coastă fără întîrziere, să părăsim India pentru totdeauna. Cu această singură condiție vom putea scăpa de urmărirea

adversarilor noștri și să trăim în liniște. Întoarcerea la Ajmir ne-ar costa viața.

- Ai dreptate; am să mă descotorosesc de pământurile mele, chiar dacă mai tîrziu va trebui să regret.

- Nu vei regreta nimic. Comorile sectei lui Tangar-Lang vor fi îndestulătoare ca să ne îmbogățească mai presus de cele mai nebunești speranțe ale noastre.

CAPITOLUL 6

Dimineața era pe sfîrșite cînd Ted pătrunse din nou în coliba hindusului. Gazda nu era singură; un tînăr robust și viguros sta lîngă rogojină. Servitorul lui Startery recunoscu în el silueta care se strecurase în noapte, după ce aruncase în el cu pumnalul.

- Ce hotărîre ai luat ? întrebă Ted intrînd.

- Primesc.

- Foarte bine. N-are să-ți pară rău.

Scoase un teanc de bancnote din sîn și-l întinse rănitului.

- Unde se află călăuza mea ?

- Iată-l; se numește Iacub și cunoaște ca și mine drumurile muntoase.

- Bine. Mîine dimineață în zori să fii în fața casei lui Richard Startery, cu calul și cu armele tale. Vei căpăta jumătate de plată la plecare iar cealaltă la Ranjalpur.

Hindusul se înclină și făgădui că va fi punctual.

Ted era gata să păşească pragul cînd se întoarse cu paşi înceți spre cei doi bărbați.

- Ia spune-mi Iacub: este adevărat că Hanidj-Rao posedă cele mai mari bogății ale Indiei ?

- Averea ei nu se poate măsura, răspunse tînăra călăuză. Subteranele palatului și templele Ranjalpurului sînt înțesate de giuvaeruri milenare ale brahmanilor Indiei antice. Nici o putere nu se poate asemăna cu a ei.

- Și care este destinația acestei averi fabuloase ?

- Trebuie s-o ajute pe Hanidj-Rao să cucerească India. La momentul oportun, aurul acesta va servi la înarmarea poporului ei împotriva dominației străine și să facă să triumfe religia lui Tangar-Lang.

- Oare femeia aceasta nu se teme de trădare ?

- Cei care au avut nenorocirea s-o trădeze pier sub răzbunarea ei necîndurătoare. Cum află un străin taina orașului mort, preoteasa zeului crunt este informată de către spionii ei care mișună prin toate orașele: imprudentul plătește cu viața îndrăzneala lui.

- O soartă asemănătoare îți este deci hărăzită.

- Da.

Siguranța care se desprindea din răspunsul acesta scurt îl impresionă.

- Dar tu, de ce o trădezi pe Hanidj-Rao ?

- Eu nu trădez: eu nu răzbun decît încercarea de omor a cărei victimă a fost omul acesta care e tatăl meu. În afară de asta posed la Ranjalpur un prieten atotputernic; el mă va ocroti orice s-ar întîmpla.

- Cine-i prietenul acesta influent ?

- Hassim.

Ted tresări.

- Nu știam că Hassim ar avea atîta autoritate asupra suveranei orașului mort.

- El domnește ca stăpîn asupra inimii lui Hanidj-Rao. Prin frumusețea și finețea spiritului său a știut să cucerească pe femeia aceasta fără de simțire și crudă peste măsură. De aceea ea vrea să-și suprime fiica: o gelozie feroce o chinuie căci cunoaște dragostea favoritului ei pentru Wastia.

- Îți mulțumesc; stăpînul meu îți va fi recunoscător de informațiile astea, spuse el. Așadar pe curînd.

Se întoarse la locuința lui Startery. Acesta din urmă nu se întoarse decît foarte tîrziu ocupat cu lichidarea situației sale la Ajmir. Ted îl puse la curent cu cele ce vorbise cu hindusul stăruind mai ales asupra importanței bogățiilor lui Hanidj-Rao. Startery

ascultă cu gîndul aiurea această parte a povestirii, dar inima i se strînse cînd auzi reamintindu-i-se tandrul sentiment al lui Hassim pentru tînăra fată.

Amănuntul acesta nu scăpă ochiului pătrunzător al lui Ted.

- Sînt fericit de călătoria asta, stăpîme, căci dacă scăpăm teferi din aventură, vom trage foloase materiale mult mai sigure decît ținta himerică pe care tu o urmărești.

- O iubesc pe Wastia.

- Știu prea bine. Ce e mai ciudat e că tu nu cunoști de fel simțămintele femeii acesteia față de tine... Ciudată făptură, care e în stare să-și împartă inima între Hassim și tine.

- Hassim s-a șters din inimă de cînd cu...

- Cine știe ?

La răsăritul soarelui, Iacub intra în parc. Cei doi bărbați erau gata,cu caii înșeuați. Călătorii străbătură Ajmirul adormit și se repeziră în galop prin cîmpia imensă acoperită de lanuri de grîu și de arbuști de ceai. Răsăritul rumen pălea sub primele raze ale astrului și doar masivitatea impunătoare a munților Aravali întuneca orizontul îndepărtat cu înălțimile lor gigantice.

Atinseră primele înălțimi pe la sfîrșitul după-amiezii. Priveliștea se schimbă fără tranziții:

jungla apăru ostilă, amenințătoare, ridicîndu-și din toate părțile arborii uriași și rețelele ierburilor înalte, de nepătruns. Seara cobora, cei trei bărbați își aranjară campamentul pe un vast platou pietros unde vegetația mai rărită oferea ici și colo luminișuri vaste.

Startery își petrecu prima noapte în sînul pădurii tropicale. Răcnetele fiarelor mari pornite după vînat, miile de zgomote nocturne ale naturii sălbatice treziră în el o lume de senzații necunoscute. Chemarea misterioasă a singurătăților îl făcu să uite o clipă spaima pricinuită de dispariția Wastiei. Englezul preluase prima veghe: întins lîngă foc, contempla cu încîntare flăcările luminoase urcînd în noaptea răcoroasă și înmiresmată. Cînd Ted veni să-l înlocuiască, mai rămase multă vreme lîngă valetul lui să soarbă fascinanta bogăție de viață arzătoare pe care o etala jungla misterioasă și senină.

Iacub îi trezi în zori de zi și se afundară în adîncimile naturii virgine. Adesea poteci noi întretăiau pe cele pe care le urmau; uneori acestea se ștergeau cu totul cînd o întindere stearpă și stîncoasă înlocuia vegetația bogată. Startery admira agerimea lui Iacub, care înainta fără șovăială printre stîncile pleșuve sau prin rețeaua de poteci încîlcite. In ciuda acestor obstacole, hindusul știa să recunoască sau să regăsească calea cea bună.

Din ziua a treia mersul anevoios deveni chinuitor.

Trecerea cailor peste rîpi primejdioase şi peste pantele repezi devenea din ce în ce mai cu neputinţă.

- Vom face un uşor înconjur, spuse Iacub, ca să ne lăsăm caii în paza unui om care trăieşte singur în mijlocul munţilor. Ne vom petrece şi noaptea sub acoperişul colibei sale.

- De unde-l cunoşti tu pe acest pustnic ?

- E un adorator al lui Tangar-Lang,care s-a refugiat în singurătatea lui. Călătorii cetăţii misterioase îi fac mai întotdeauna vizite; ştiu că găsesc la el ospitalitate în schimbul cîtorva monede de aramă sau a unei bucăţi de stofă de culoare vie.

- Dacă omul acesta este devotat sectei, ne-ar incomoda cu întrebări care ne-ar pune în încurcătură.

- Am să-l conving că sînteţi nişte noi credincioşi chemaţi la Ranjalpur de către Hanidj-Rao. Prezenţa mea va fi, de altfel deajuns ca să inspire încredere.

Startery nu avu nici o obiecţie.

Noaptea căzuse deabinelea cînd ajunseră la coliba pustnicului. Hindusul prea puţin vorbăreţ şi cu totul absorbit în rugăciunile lui pentru Tangar-Lang, le oferi o ospitalitate indiferentă şi nici nu întrebă măcar de ţinta călătoriei lor. Iacub descoperindu-şi antebraţul îşi arătase tatuajul, emblema sectei, şi semnul acesta a fost deajuns bătrînului.

Părăsindu-şi caii, reluară drumul munţilor, chiar în dimineaţa următoare. După ce stabiliră

campamentul de seară, Iacub vesti pe cei doi tovarăşi ai săi că vor ajunge a doua zi la Ranjalpur. Călăuza pregăti apoi de cină şi rămase de veghe.

Startery şi Ted se înfăşurară în păturile lor mai devreme ca de obicei; o istovire de neînvins pusese stăpînire pe ei în ciuda eforturilor lor, oboseala apăsa greu pe membrele lor ca frînte de marşurile istovitoare în munţi. Iacub, chircit la o mică distanţă, contempla somnul lor cu un ochi ironic în care licărea o flacără ciudată. Rămase nemişcat un moment apoi se îndreptă spre cele două trupuri lungite. Scuturîndu-le cu o mînă brutală încercă să le trezească în cîteva rînduri. Totul era zadarnic. Călătorii păreau cufundaţi într-un somn adînc. Hindusul se ridică: flăcările focului îi luminară faţa bronzată pe care juca un zîmbet de triumf. Aruncă în flăcări ultimele resturi ale mîncărurilor care se mai aflau în taberele de campament, distrugînd astfel urmele doctoriei adormitoare cu care fuseseră îmbibate alimentele celor doi bărbaţi. Apoi, după ce-şi cercetă încărcătorul pistolului, dispăru în întunericul misterios al junglei nocturne.

Focul slăbi progresiv; curînd nu mai rămase decît un morman de jar, fremătînd sub adierea vîntului răcoros de seară. Ted se agită şi întredeschise pleoapele avu viziunea vagă şi înfricoşătoare a focului stins pe trei sferturi, apoi căzu din nou în inconştienţă.

CAPITOLUL 7

Soarele era de mult sus la orizont cînd Startery ieși din toropeala lui. Gura uscată îi era plină de un gust amar și scîrbos. Se ridică cu greu în picioare și fu uluit de lumina orbitoare a soarelui care se filtra prin frunziș. Primul amănunt care-i izbi privirile fu trupul întins al lui Ted: se plecă și-l trezi.

Ted deschizînd ochii fu atît de surprins ca și el.

- De ce ne lasă Iacub să dormim atît de tîrziu ? spuse el.

Startery căută din ochi pe ghid. Făcu un pas înapoi și rămase mut de uimire. La douăzeci de pași de campament, doi bărbați nemișcați, rezemați de trunchiul unui cryptogam uriaș, priveau pe călători cu un aer batjocoritor. Unul din ei era Iacub, iar celălalt un hindus cu un turban de mătase pe cap, cu arme de o mare bogăție și îmbrăcat în haine pompoase. Necunoscutul părea tînăr: trăsăturile sale fine, ochii lui negri și vii, dădeau fizionomiei sale un caracter energic și aspru. O noblețe semeață se desprindea din ființa sa. Pe turban, o agrafă de aur încrustată cu

diamante înfățișa două pumnale cu lamele încrucișate.

Înaintă spre Startery cu un mers mlădios și sigur.

- Eu sînt Hassim ! rosti el scurt.

Vocea clară și tăioasă nu exprima nici o bunăvoință. Startery rămase cîteva minute fără ca să vorbească, apoi o furie de neînțeles puse stăpînire pe el.

- Nu speram să te întîlnesc, mormăi el. Văd că m-am înșelat în ceea ce privește încrederea în persoana lui Iacub. Această călăuză blestemată ne-a trădat...

- Lasă-l pe Iacub în pace, n-a făcut nimic rău.

- L-am plătit pe omul acesta ca să ne conducă și nu să trădeze...

- Te-a dus de-a dreptul la țintă; doar o leghe te mai desparte de Ranjalpur. Socotește-te satisfăcut și plătește-i a doua parte a angajamentului; și-l merită.

- Îi voi acorda chiar și o răsplată suplimentară, iat-o !

Se repezi asupra ghidului și îi zdrobi fața cu o zdravănă lovitură de pumn. Pe cînd victima lui se rostogolea, el fu cuprins de două brațe viguroase și aruncat la pămînt cu brutalitate. Un genunchi nervos îi sfărîmă pieptul și vîrful unui pumnal îi atinse gîtlejul. Hassim, cu trăsăturile descompuse de furie sta aplecat asupra lui.

- Ai merita să te omor ca pe un animal spurcat, după gestul ăsta de cruzime inutilă.

Englezul deveni pămîntiu sub povara insultei.

- Ce mai aștepți ca să îndeplinești amenințarea ! mormăi el. Trădătorul acesta merita o lecție și n-am să-ți dau socoteală. Hai ! Apasă !... Înfige pumnalul acesta atît de bogat împodobit... Fără îndoială vreun dar al frumoasei Hanidj-Rao, mama Wastiei.

- Bine dacă așa vrei !... rînji celălalt a cărui piele bronzată deveni măslinie. Cu un gest brusc, ridică mîna ca să lovească.

O detunătură scurtă răsună; arma smulsă dintre degetele lui zbură departe.

Startery izbucni într-un hohot de rîs și se ridică dintr-un salt.

- Prietenul meu Ted e un trăgător de prima mînă, spuse el. Îmi pare rău că nu ți-a țintit țeasta în locul pumnalului: glontele ar fi fost plasat mai bine.

Căută pe servitor din ochi: dispăruse, ascuns pe după ierburi se pregătea să intervină pentru a doua oară.

- Acum să stăm de vorbă, spuse el lui Hassim, sînt dispus să te ascult.

Hassim nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire plină de ură.

- Presupun că acest... cinstit Iacub ți-a dezvăluit ținta vizitei noastre și ți-a spus povestea Wastiei.

- Nu rosti niciodată numele acesta în fața mea, spuse Hassim cu glas tăios.

- Nu intră în obiceiurile mele să mă supun ordinelor unui om de culoare. În afară de asta ți-aș putea formula aceeași interzicere. Ar exprima adevăratele mele sentimente față de Wastia și de d-ta. Îmi displace să aud numele acestei fete în gura d-tale.

Hassim duse mîna spre tocul de piele în care-și avea pistolul; un glonte îi șuieră pe la ureche, oprindu-i gestul scurt.

Startery zîmbi.

- Atîta vreme cît Ted va supraveghea această convorbire, îți va fi cu neputință să mă omori.

Un timp de tăcere urmă după fraza aceasta.

- Haide să lăsăm hărțuielile. Unde se află Wastia ?

- Chiar dacă aș ști nu ți-aș spune nimic.

- Rău ai face... Răspunsul d-tale îmi e deajuns totuși; știu acum că Wastia a fost adusă aici în taină și că Hanidj-Rao nu te-a informat de asta. Pentru moment nu ne ești de nici un folos.

- Gîndeai că vei găsi în mine un amic devotat sau un servitor credincios ? rînji celălalt.

- Ascultă, Hassim: Wastia e în primejdie de moarte. Înainte de toate trebuie salvată; vom reglementa după aceea, și fără ajutorul nimănui, diferendul dintre noi. Unul din noi doi trebuie să dispară, dar nu înainte ca Wastia să fie în afara oricărei primejdii.

- Niciodată nu voi primi o astfel de colaborare: sînt destul de puternic ca să o salvez fără ajutorul nimănui. Cunosc palatul în cele mai mici amănunte ale lui și mă pot bizui pe prieteni siguri printre cei care locuiesc acolo. D-ta, d-ta ești însă o pradă a morții; am să pun să te închidă și să fii sugrumat de către călăii lui Hanidj-Rao.

Startery se întrebă dacă n-ar trebui să-și răpună rivalul sau să-i lase viața. Propriile cuvinte ale favoritului împiedicară un gest ucigător. Cu toată ura lui, trebuia să-l lase să trăiască fiindcă, pentru moment, el reprezenta pe singurul om în stare să protejeze de fapt pe Wastia.

- Pleacă, mormăi el: dispari. Am să găsesc eu singur drumul spre Ranjalpur. Mai tîrziu, cînd momentul va fi prielnic am să te omor ca pe o fiară răufăcătoare.

- Frînghia de mătase îți va zdrobi grumazul înainte ca dorința aceasta să ți se fi împlinit, ripostă Hassim dispărînd în tufiș.

Ted se apropie atunci de stăpînul său.

- Încă n-am pus piciorul în Ranjalpur și iată că și avem împotriva noastră doi dușmani de moarte: Hassim și Iacub.

- Ce ne pasă, vom birui !

- Ce ai de gînd să faci acum ?

- Să ajung cît mai curînd la Ranjalpur.

- Să ne apropiem de oraș, dar să nu intrăm în el pînă ce nu s-a lăsat noaptea spuse prudent tînărul.

- Vom lua deciziile la fața locului: la drum !

- Ce facem cu ăsta ?

Cu un gest arătă pe Iacub care-și revenea în fire sub mușcătura insectelor ce-i devorau obrazul însîngerat.

- Să se descurce singur, spuse englezul pornind pe cărarea cea îngustă.

- Dă-i cele douăzeci de lire: banii nu ne mai sînt de nici un folos și Iacub, oricum ne-a condus la țintă.

Englezul făcu cale întoarsă și aruncă la picioarele victimei sale un pachet de bancnote.

Satisfăcut de acest gest, Ted își urmă stăpînul în junglă.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 1

Luna apărea din haosul întunecat al piscurilor munților Aravali cînd Startery și Ted se hotărîră să pătrundă în Ranjalpur. De pe înălțimea unde se aflau, îmbrățișau cu privirea toată întinderea orașului mort.

Situat în fundul unei văi închise într-un brîu de munți acoperiți de jungă, ruinele cetății vechi de mii de ani se vedeau ca printr-un văl imaterial, în care negura străvezie a nopții calde se amesteca vag cu paloarea lunii. Trunchiuri de coloane frînte, bucăți largi de ziduri și frontoane de palate, își lungeau umbrele nemăsurate pe mormanele de pietre sculptate care acopereau locul. Terasele în etaje ale templelor antice se îmbibau de lumina lină a zeiței umbrelor. O tăcere absolută plutea pe cetatea moartă și numai concertul veșnic al junglei nocturne se revărsa pînă

la adăpostul de pe înălțime unde stăteau călătorii.

- Ia te uită, stăpîne, lucește o lumină pe terasa templului acela.

Cu brațul întins, Ted arăta un edificiu impozant, construit în fundul cetății. Asiaticul identificase fără șovăire o construcție religioasă bazîndu-se pe arhitectura masivă a ei și a rîndurilor de colonade care susțineau terasele. Pe platforma inferioară, flacăra luminoasă a unei torțe sfîșia întunericul.

Atenția celor doi bărbați se opri asupre acestei lumini mișcătoare. Curînd alte flăcări se iviră și parcuseră această parte a templului, înșirate ca într-un convoi. Sunetul unui cînt îndepărtat răzbi pînă la Startery apoi, una cîte una, ciudatele lumini dispărură.

- O ceremonie religioasă, conchise Ted.

- Fără îndoială în onoarea lui Tangar-Lang, adăugă englezul înfiorîndu-se. Am putea să ne dăm poate mai bine seama mai deaproape.

- Haidem.

Furișîndu-se printre ierburile uriașe, cei doi bărbați se îndreptară spre Ranjalpur. Ajunseră la primele ruine fără vreo piedică și porniră pe drumurile pe jumătate înfundate care duceau spre partea de apus a orașului. După ce trecură de jumătatea orașului, o luară pe o alee largă mărginită pe amîndouă părțile de tufișuri cu flori de culoare sîngerie. Urmîndu-și

drumul, nu trecu multă vreme și observară în fața lor silueta majestuoasă a templului hindus.

- Ne apropiem, șopti Ted.

După zece minute se opriră în umbra boschetelor. În fața ascunzătoarei lor, siluete forfoteau pe dinaintea enormei clădiri.

Templul ocupa centrul unei imense piețe poligonale, pardosită toată cu lespezi. Coloane gigantice de marmură susțineau frontoanele cu bizare sculpturi antice. Nenumăratele statui de forme monstruoase păreau că țîșnesc din piatră ca să se arunce în negura întunecimii. Strălucirea razelor lunare îneca într-un joc de umbre și lumini fețele schimonosite și trupurile hidoase.

Intrarea principală a templului era populată de hinduși tăcuți și nemișcați.

- Cu neputință de pătruns pe ușa asta, mormăi Startery.

Ocoliră templul cu multă grijă și-și dădură seama că pe oricare parte era tot atît de cu neputință de intrat. Indieni, împrăștiați în umbră vegheau asupra sanctuarului.

- O să atacăm santinela cea mai apropiată, hotărî Startery.

Automatul lui îi licărea în mînă și, încordîndu-și trupul înainte, se pregăti să treacă zona pustie care-l despărțea de obiectivul lui. Ted îl reținu cu autoritate.

- E o nebunie, stăpîne: detunătura armei o să asmută împotriva noastră hoarda servitorilor lui Hanidj-Rao. Sîntem prea aproape de țintă ca să compromitem atît de nebunește rezultatele călătoriei noastre.

- Un motiv în plus de a nu ne da înapoi.Trebuie să pătrundem în templul acesta: evenimente interesante trebuie să se desfășoare acolo devreme ce intrările îi sînt păzite cu atîta strășnicie.

- Lasă-mă să lucrez singur, dar să rămînem tăcuți pînă ce o apune luna.

Cu părere de rău, Startery puse la loc arma în tocul ei și rămase nemișcat.

Hazardul îi favorizâ: nori deși apărură împinși de un vînt iute și acoperiră luna. Ted se aruncă cu fața la pămînt apoi, favorizat de întuneric, se tîrî în tăcere spre zidul templului. Curînd se contopi cu întunericul și Startery îl pierdu din vedere.

Zece minute se scurseră; sudori de groază îmbrobonară fruntea și tîmplele europeanului. Absența lui Ted se prelungea, tăcerea de moarte care plana asupra Ranjalpurului îi deveni de nesuferit.Deodată, tresări văzînd o umbră ridicîndu-se în fața lui.

- S-a făcut, stăpîne; drumul e liber.

În cîteva salturi ajunseră la picioarele sanctuarului. Pe locul paznicului hindus, o formă omenească zăcea

pe pămînt, scăldată într-o băltoacă de culoare cafenie. Ted merse dealungul zidului examinîndu-l cu băgare de seamă. După cîţiva paşi rămase nemişcat şi-i arătă lui Startery un contrafort dărăpănat proptitor al zidului. Tovarăşul său încuviinţă din cap şi începură să escaladeze neregularităţile zidului.

Ajunşi pe culme se căţărară pe o platformă cu lespezi de marmură care suporta în centrul ei al doilea etaj al palatului piramidal. Neapărînd nici o fiinţă umană se îndreptară spre masa cenuşie a acestui sanctuar superior. De fiecare parte a intrării două statui gigantice rînjeau fioros: înfăţişau fără îndoială o zeitate a beznelor, căci hidoşia lor avea o expresie de o răutate cruntă.

- Nu ştiu ce idoli or fi înfăţişînd acestea, dar nu m-aş mira să fie chiar Tangar-Lang.

- Urcară tiptil treptele unei scări de marmură şi, cu sfială, împinseră canatul unei uşi ciudat sculptate. O vastă galerie se prelungea dinaintea lor; fitiluri de cîlţ muiate în uleiuri parfumate ardeau în nişte căuşi de fildeş. Draperii preţioase acopereau pereţii şi blănuri mari de fiare erau aşternute pe pardoseală. Un dublu şir de statui de marmură, de-a lungul pereţilor laterali, îşi holbau ochii goi şi fără expresie asupra îndrăzneţilor străini pătrunşi în sanctuarul lor.

Cei doi tineri o luară înainte pe galerie. Teama de a fi descoperiţi îi făcea să lucreze repede: ştiau că nici

o șansă de salvare nu le mai rămînea dacă erau surprinși. După două sute de pași, galeria se desfăcea in trei ganguri la fel. Numai cel din mijloc se ridica într-o pantă destul de repede. Ted o porni cu hotărîre pe calea aceasta.

- De ce alegi gangul acesta ?

- Celelalte nu știm unde ne duc, pe cîte vreme ăsta ne apropie de bolta de sus.

O scară se ivi într-adevăr în curînd, adeverind spusele asiaticului priceput. O urcară și ajunseră pe o galerie circulară înconjurînd locul gol. O lumină albăstrie urca din golul adînc de dedesubt iar vapori de tămîie pluteau prin aer. Cîntece religioase ajunseră la urechile celor doi bărbați, întretăiate de răcnete și țipete ascuțite. Ted făcu un semn stăpînului său și se tîrîră pînă la marginea prăpastiei.

O priveliște nemaipomenită îi umplu de uimire și de groază.

Dominau o sală imensă, ocupată de vreo sută de băstinași. În fund o statuie drăcească de aramă, vărsa flăcări ca dintr-un cuptor din gura larg deschisă.

- Tangar-Lang, șopti Ted arătînd idolul uriaș.

Se produse o mișcare în mulțimea pestriță a credincioșilor. Făcură între ei un drum deschis, iar negrii se iviră tîrînd un om care urla ca nebun de groază. Acesta fu îmbrîncit în fața zeului crud și silit să se înconvoaie pînă la pămînt. O formă omenească,

înfășurată toată în mătase roșie și cu capul acoperit într-un văl de aceeași culoare, părăsi un fel de tron pe care ședea și veni să se închine în fața idolului. Păru că rostește o ciudată rugăciune, apoi dădu o poruncă celor patru negri. Ridicînd victima deasupra capetelor, urcară treptele unei estrade de marmură și cu o balansare cadențată a brațelor lor puternice, o repeziră în gura înflăcărată a lui Tangar-Lang.

Un urlet de agonie umplu sala, acoperit numaidecît de strigătele frenetice ale adunării. Forma învăluită în purpură își descoperi capul de voalul roșu care-i masca adevărata personalitate.

Hanidj-Rao, suverana Ranjalpurului, marea Preoteasă a cultului sîngeros a lui Tangar-Lang, apăru lui Startery în toată strălucirea radioasei ei frumuseți.

Era înveșmîntată într-un bogat costum aducînd cu al femeilor indiene de înalt rang. Broderii de aur împodobeau scurtul laibăr care-i stîngea talia și șerpuiau și dealungul stofei șalvarilor de mătase închiși la glezne. Un turban, din care se înălța o egretă prinsă cu un briliant enorm, lăsa să se ghicească spre ceafă un bogat val de păr castaniu ondulat.

Un farmec pătrunzător și subtil emana din chipul sculptural de o nuanță aurie a acestei femei mărețe; o seducție perversă țîșnea din ochii întunecoși pe care grelele pleoape cu gene răsfrînte îi mascau, cînd se plecau, cu un val de senzualitate. Buzele purpurii cu

desenul delicat fremătau pe o dantură lucitoare: nările se dilatau ca să aspire cu o voluptate sălbatecă plăcerile sacrificiului omenesc. Hanidj-Rao își amesteca cîntările și strigătele cu ale poporului său: cînd întoarsă spre el, cînd spre idol, o exaltare delirantă îi călăuzea gesturile.

Deodată, urcîndu-se iar pe tronul ei, lovi de cîteva ori într-un gong atîrnat la îndemîna ei. O tăcere absolută pluti peste cei de față. Preotesa lui Tangar-Lang ațintì spre fundul sălii o privire scăpărînd de ură, pieptul i se ridica în răsuflări pripite sub tortul fin de mătase. Hindușii își înconvoiau fruntea și, pe piedestalul său, zeul monstruos continua să arunce văpăi. Sub bolta sanctuarului, Richard Startery, nevăzut, nu-și dezlipea privirile de tronul unde ședea Hanidj-Rao; Ted neclintit aștepta.

CAPITOLUL 2

Canaturile mari ale unei porți înalte și ferecate se deschiseră încet în fundul templului. Doi negri se iviră, de o parte și alta a unei făpturi gingașe, drapată într-o lungă tunică albă. Suverana Ranjalpurului se

ridică în picioare, mulțimea hinduşilor se deschise la trecerea grupului negru şi alb.

Startery se ridică pe jumătate şi cît pe aci să scape un strigăt de groază. Mîna energică a lui Ted îl constrînse la liniște.

- Wastia, bîigui el, îngălbenit.

Ted nu răspunse, ci întorcîndu-şi privirea de la partea de jos a templului, şi-o fixă atent pe partea opusă a galeriei unde se găseau ei.

- Au s-o sacrifice, gîfîi Startery, trebuie să lucrăm fără zăbavă; să deschidem focul împotriva călăilor.

- Nu, stăpîne, altcineva se va însărcina cu treaba asta; să fim gata să-l ajutăm.

- Ce vrei să spui ?

- Priveşte, nu sîntem singuri aici.

Startery desluşi o siluetă, ascunsă în umbră, care se pleca asupra golului.

- Hassim, murmură el, buimăcit.

- Chiar el. Cred că vrea s-o salveze pe Wastia.

Copila, leşinînd aproape şi susținută de cei doi temniceri negri ajunsese la tronul lui Hanidj-Rao. Timp de cîteva minute, mama şi fiica se priviră fără a spune un cuvînt. Fața uneia exprima o ură neîmblînzită, ochii celeilalte o teroare deznădăjduită. Brusc, preoteasa întinse mîinile peste capul Wastiei şi rosti formula care o închina lui Tangar-Lang. Wastia, într-o pornire supremă se aruncă la picioarele

mamei ei ca să-i implore îndurare. Hanidj-Rao se întoarse poruncind negrilor să-și îndeplinească fioroasa datorie.

Ca să acopere țipetele victimei, credincioșii intonară cîntece sfinte ce preamăreau pe zeul lor. O agitație frenetică îi covîrșea tot mai mult în fața acestei priveliști și templul se umlpu de concertul sălbatecelor imnuri religioase. Deodată, strigătele de bucurie sîngeroasă se transformară în exclamații de groază; cei doi negri ce țineau pe Wastia se prăbușiseră pe treptele estradei de marmură.

În zgomotul de nedescris, nimeni nu auzise detunăturile scurte ale revolverului lui Hassim.

Startery și Ted care pîndeau pe tînărul indian, erau singurii care știau cine era autorul dublei execuții.

Hanidj-Rao, amenințătoare, merse spre cele două corpuri și fu uluită descoperind sfîșieturile gloanțelor. Cercetă grupul fanaticilor ei cu ochi bănuitori.

- Cine a tras ? întrebă ea cu o voce tare.

Nici-un glas nu răspunse.

În momentul acela, la treizeci de metri deasupra ei, Hassim descoperi prezența lui Startery. Surprins mai întîi, își recăpătă repede sîngele rece și veni la ei cu pumnalul în mînă.

Atitudinea lui arăta o furie oarbă și pe chipul lui zvîcnea ură și crimă. La trei pași de el, englezul,

Cd. 11457 - Regina oraşului mort - 3

scoțîndu-și revolverul îi porunci să nu mai înainteze.

- Cine v-a condus aici ? întrebă hindusul pe un ton crunt.

- N-am poftă să răspund întrebărilor tale.

- Ia seama: eu sînt stăpînul în templul acesta după Hanidj-Rao.

- Autoritatea ta s-ar clătina rău dacă ea ar cunoaște modul cum o slujești.

- Hanidj-Rao n-are să știe niciodată cine a tras.

- Afară numai dacă n-o să-i spunem noi.

Hassim, aplecîndu-se atunci asupra prăpastiei, privi cu o bucurie diabolică scena ce se desfășura.

Hanidj-Rao, în culmea furiei, se răstea la oamenii ei.

- Cel care a lovit pe sacrificatorii lui Tangar Lang se găsește printre voi: să iasă din rînduri și să vină să-și ispășească crima, de nu, veți muri toți. Victima nu va scăpa de soarta ce o merită și nimic n-o să poată opri sentința asta... Haide ! Trădătorul să aibă îndrăzneala să se denunțe.

Hassim scoase un strigăt ascuțit apoi, fără să-i lase lui Startery timpul să intervină, atrase atenția hindușilor asupra lui.

- Ucigașul e ascuns aici: l-am descoperit, e un alb, venit să surprindă secretele noastre. Un dușman al rasei noastre...

Nu putu sfîrși vorba, Richard Startery îi sfărîmase

țeasta cu două cartușe din automatul său. Frumosul hindus se clătină o clipă pe marginea prăpastiei, apoi se rostogoli în vid și veni să se zdrobească la picioarele adoratorilor lui Tangar Lang, prostiți de uimire.

Rezultatul nu se lăsă așteptat: un cor de răcnete întîmpină această execuție și ceata se năpusti din sanctuar, spre partea de sus a templului.

- Ted, sîntem pierduți.

- Cred și eu, stăpîne.

- Nu ne mai rămîne decît să ne apărăm pînă la ultimul plumb.

Tînărul servitor aprobă și o luă de-a lungul galeriei, examinînd coloanele ce o susțineau. Jos, Wastia, înebunită, rămase singură lîngă idolul drăcesc și lîngă cele trei cadavre; chiar și Hanidj-Rao dispăruse.

Vuietul goanei asaltatorilor a jungea deja la urechile celor doi bărbați; își pregătiră armele și așteptară cu mîna pe trăgaci. Cînd întîiul hindus se arătă, Ted îl doborî cu un singur glonte; alții trei avură aceeași soartă la interval de cîteva secunde. Singurul avantaj care favoriza pe asediați sta în îngustimea intrării galeriei: inamicii lor, siliți să se prezinte unul cîte unul, cădeau fără greș sub proiectilele lor. Erau asigurați de izbîndă cîtă vreme avea să le țină provizia de cartușe.

Doi hinduși mai încercară să treacă și fură seceraţi în plin avînt de plumbii lui Startery.

Se făcu atunci un timp tăcere și armistițiu, apoi se înălță un murmur uimit și un freamăt, la puțină distanță. Un pas hotărît și ușor răsună pe lespezile culoarului și silueta zveltă a lui Hanidj-Rao apăru în încadrarea intrării. Ted ridică revolverul: cu un gest iute stăpînul său îi aplecă în jos brațul.

- Nu se omoară o femeie dezarmată, murmură el.

Hanidj-Rao înaintă singură în penumbra albăstruie a sălii. Se apropie de Startery pînă îl atinse aproape și îl privi îndelung în tăcere. El simți pe obrazul său mîngîierea călduță a răsuflării ei parfumate; răspunse la privirea dușmancei sale cu o flacără ciudată în fundul pupilelor.

Hanidj-Rao era o europeană din Sud judecînd după frumusețea caldă și văpaia ochilor ei negri. Vara vieții ei o împodobea cu farmecul vrăjit al femeilor cărora anii încă nu le-au adus atingerea și care conservă splendoarea tinereții lor. Startery se îndoia acum că ea era aceea care condamna la cele mai crunte chinuri și care asasina cu sînge rece.

Tăcută, ea urmărea efectele înrîuririi ei asupra tînărului bărbat. Deodată, un rîs ironic și ușor răsună ca un tril scurt de pe buzele ei: Englezul fu doborît și legat de doi hinduși care se strecuraseră spre el fără știrea lui. El încercă în zadar să se zmulgă și căută

pe Ted cu o privire disperată: Ted dispăruse. Își părăsise el stăpînul în voia soartei ?...

Indienii duseră pe Startery de-a lungul galeriei întunecoase, pe cînd Hanidj-Rao se înapoia în sala de sacrificii.

Un strigăt de mînie, un răget de fiară aproape, îi scăpă: Wastia rămasă singură, în timpul prinderii europeanului, nu mai era acolo.

Preoteasa lui Tangar-Lang își adună grabnic servitorii, porunci să se răscolească templul și s-o aducă înapoi pe fugară, moartă sau vie.

CAPITOLUL 3

Startery își aștepta osînda și execuția, într-o temniță subpămînteană. Cu nici un preț nu voia să piară în flăcări: cînd va veni ceasul groaznic și fatal, va opune o astfel de împotrivire călăilor săi încît aceștia vor fi siliți să-l ucidă pe loc înainte de a-l putea da pradă Idolului.

Doi hinduși înarmați îl păzeau noaptea și ziua în închisoare; prezența lor îi deveni atît de nesuportat astfel că primi cu satisfacție pe cei patru negri uriași

care veniră să-l ia.

- Uf ! Peste cîteva minute, totul se va sfîrşi, îşi murmură el printre dinţi.

Urmă apoi pe paznici şi constată cu mulţumire că i se lăsa libertatea mişcărilor. O uimire de nedescris îl cuprinse cînd i se legă peste ochi o bucată de mătase. Se gîndi numaidecît că nu e de fel obiceiul să se ia asemenea precauţiuni zadarnice cu un condamnat la moarte, şi o uşoară speranţă începu a-i încolţi în suflet. Startery nu mai văzu nimic, dar îşi dădea seama că urca numeroase scări şi că străbătea săli în care zgomotul paşilor răsuna sinistru. Apoi respiră un aer pătruns de parfum unde plutea aroma caracteristică locurilor în care trăiesc muritorii fericiţi.

O mînă îl opri în loc: auzi paşii paznicilor săi care se îndepărtau şi zgomotul unei uşi care se închidea; atunci avu siguranţa că e singur. Încet, cu o presimţire nelămurită, îşi duse mîinile la faţă şi dezlegă legătura de mătase.

Hanidj-Rao îl privea cu o căutătură irezistibilă; un zîmbet ironic îi arcuia buzele. Îi făcu un semn să se apropie şi, tînărul, se supuse poruncii.

Sala în care se afla întrecea prin luxul şi bogăţia ei tot ce poate născoci închipuirea omenească. Coloane de marmură susţineau bolta plafonului, pe care un infinit număr de prisme de cristal răsfrîngeau

lumina într-un joc gingaș de nuanțe irizate. Statui cu forme armonioase alternau cu pilaștri sculptați. În vase măiestrit cizelate parfumuri fine își împrăștiau mirosul suav iar uleiuri înmiresmate ardeau cu flăcări palide în vase de onyx. Podeaua era acoperită cu cele mai scumpe covoare orientale și în centrul încăperii, o fîntînă țîșnitoare ca de argint viu, recădea grațios într-un bazin de marmură albă. În fund se ridica o estradă tapisată cu draperii de aur și nenumărate perne în culori vii.

În decorul acesta feeric, Hanidj-Rao, părea o prințesă din basme cum se întîlnesc în minunatele povești ale Indiei. Își părăsise costumul hindus. Purta o tunică lungă care-i scotea în evidență formele sculpturale ale trupului ei minunat; o diademă de aur încrustată cu nestemate scăpărătoare îi încercuia fruntea și brățări, încărcate cu diamante, îi împodobeau mîinile.

Startery urcă cele două trepte ale estradei de marmură și se pomeni lîngă ea.

- Sînt ani și ani de zile de cînd n-am mai întîlnit un om din rasa mea, spuse ea.

Vocea îi era armonioasă și avea o intonație de parcă ar fi cîntat.

- Ce căutai pe aici ?

Socoti că ar fi prudent să nu se descopere ținta călătoriei sale.

- Îmi căutam norocul în munții Aravali cînd descoperii ruinele orașului acestuia.

- Ce te-a făcut să-mi omori servitorii ?

- Nu eu i-am omorît.

- Dar cine a tras ?

- Hassim.

Hanidj-Rao se ridică deodată.

- De unde poți cunoaște tu numele omului acestuia, cine ți l-a spus ?

Startery își mușcă buzele și-i păru rău de răspunsul dat.

- Minți ! urmă ea; tu n-ai venit la Ranjalpur ca să-ți cauți norocul ci ca s-o recucerești pe Wastia. Drumul spre cetatea asta nu se descoperă din întîmplare, cineva ți l-a indicat. Tu ești bărbatul care a ocrotit pe Wastia la Ajmir, și doar pentru ea ești aici.

Englezul, socotind că nu era de nici un folos să mai mintă nu răspunse.

- Tăcerea ta e o mărturisire. De ce n-am putut face ca fata asta blestemată să piară.

- Va să zică Wastia nu mai e sub puterea ta ?

- Nu, dar n-are să-mi scape multă vreme. Servitorii scotocesc Ranjalpurul în cele mai ascunse colțuri ale lui și rezultatul cercetărilor nu va întîrzia.

- Ce a devenit tînărul care mă însoțea ?

- Am dat ordin să fie omorît cum va fi descoperit; dacă va scăpa, fiarele junglei îmi vor executa voința.

Cruzimea acestor cuvinte nu-l atinse cîtuși de puțin pe Startery, atît îi era de mare bucuria știind-o pe Wastia în afară de primejdie. Hanidj-Rao păru că ghicește aceste sentimente.

- Gonește-o pe Wastia din gîndurile tale, spuse ea cu asprime. Nu încerca spre a ajunge la ea, de nu, venirea ta la Ranjalpur te va costa viața.

- Oricare-ar fi soarta care îmi este hărăzită nu-mi va părea niciodată rău că am venit la Ranjalpur.

- Și de ce anume ?

- Pentru că mi-a fost îngăduit s-o contemplu pe preoteasa lui Tangar-Lang.

Hanidj-Rao se aplecă voluptos pe perne, aproape de tot de prizonierul ei și închizînd pleoapele pe jumătate lăsă să se strecoare spre el o privire încărcată de făgăduieli.

- Tu mi l-ai omorît pe Hassim... Nu mai am favorit.

Startery se aplecă puțin și se supuse mîngîierii ochilor ei. Acum că știa că Wastia trăiește, mintea lui schița un plan îndrăzneț, același fără îndoială pe care îl născocise Hassim, atunci cînd fugise Wastia.

CAPITOLUL 4

Cînd Ted își dădu seama că partida e pierdută, se gîndi că cea mai bună cale de a mai fi de folos stăpînului său era să fugă.

Profitînd de prilejul că atenția agresorilor se concentrase asupra lui Startery, ajunse la capătul galeriei fără să fie văzut. Cu riscul să-și frîngă oasele, se agăță de capitelul unei coloane de marmură și se lăsă să alunece în jos. Ajunse pe pardoseala sălii acum goale; temîndu-se de o întoarcere neprevăzută a adepților sectei, se strecură repede spre ieșire. O exclamație înăbușită îl înlemni pe loc.

- Ted ! chemă o voce depărtată.

Wastia care îl recunoscuse dădu fuga spre el.

Ted se codi o clipă apoi făcu un pas spre ușă. Fata se agăță cu deznădejde de el.

- Nu mă părăsi; vor să mă omoare, ia-mă cu tine.

Fața ei exprima o asemenea tulburare încît Ted fu mișcat.

- Vino, spuse el brusc.

Apucînd-o de mînă o trase spre ușă.

- Cunoşti templul ?

- Destul ca să nu mă rătăcesc.

- Condu-mă la o vreo ieşire secretă.

Mersul lor prin labirintul de ganguri dură mult, apoi o lumină vesti o ieşire. Ted îşi înăbuşi o exclamaţie de ciudă: doi hinduşi păzeau intrarea. Fugarii se aruncaseră iar în umbră, continuîndu-şi mersul la voia întîmplării. Deodată, asiaticul se opri.

- Ce e ? întrebă gîfîind Wastia.

- Mă gîndesc că dispariţia noastră a fost semnalată şi că la ceasul acesta împrejurimile templului sînt supravegheate, nu avem nici o şansă să evadăm; afară de asta negrii lui Hanidj-Rao trebuie că răscolesc toate locurile şi au să ne descopere în curînd.

- Ce să facem ?

- Să căutăm chiar aici un refugiu.

Fata se adînci gîndindu-se încordată. Nemişcat, tovarăşul ei aştepta răspunsul.

- Dacă am putea ajunge pînă la fostele mele camere, în palatul lui Hanidj-Rao, ar fi cu putinţă să ne ascundem fără a risca să fim descoperiţi. Cunosc acea parte a palatului în cele mai mici amănunte.

E acolo o sală întunecoasă, care slujise pe vremuri de sanctuar, în care se ridică o statuie enormă a lui Tangar-Lang la fel cu cea care ai văzut-o. E goală pe dinăuntru şi formează un adăpost larg şi sigur. Afară de asta, mai are avantajul că ascunde intrarea unei

galerii comunicînd cu cele mai multe din camerele subterane ale palatului.

- Arată-mi drumul.

Peste o oră, cei doi tineri ajungeau la vechiul sanctuar. Nu întîlniseră suflet de om, căci Wastia folosise numai galerii lăturalnice și pustii.

Zeul monstruos se înălța în centrul sălii pe picioarele lui enorme, cu gura peste măsură de căscată, părînd a aștepta noi victime.

Wastia și Ted trecură în dosul lui și pătrunseră în corpul de bronz prin ușa cuptorului din partea de jos a soclului. Tînărul cercetă cu luare aminte această ciudată ascunzătoare și descoperi curînd ușa gangului subteran.

- Nu sîntem în siguranță, spuse el tovarășei sale: cei care se folosesc de galeriile de jos pot întrebuința calea asta.

- Numai Hanidj-Rao și cîțiva din primii miniștri ai ei cunosc această ieșire, căci duce la cămara secretă a comorilor palatului.

Ted tresări foarte interesat. Pentru el, țelul principal al călătoriei lui consta într-o mărire a averii. Salvarea Wastiei nu venea decît în al doilea rînd.

- Știi cum se pătrunde în acea cameră secretă a visteriei ?

- Nu.

- Așteaptă-mă aici; am să caut s-o descopăr.

Wastia îi tăie drumul.

- Nu te duce acolo, spuse ea cu hotărîre; nu cunosc locul exact al tezaurelor, dar știu ce groaznice capcane îi așteaptă pe cutezătorii care ar încerca să le fure. Circulă printre oamenii palatului legende înspăimîntătoare în privința asta. Rămîi lîngă mine, nu vreau să mă părăsești.

Declarația asta îl liniști pe Ted. Rămase un moment pe gînduri, apoi instalîndu-se cît mai comod, se lungi pe metalul rece al statuii ca să se gîndească în liniște.

Temătoare, Wastia veni să se refugieze lîngă el și rămase nemișcată. Flăcăul întoarse încet capul spre ea și o privi cu curiozitate.

- Ce vîrstă ai, Wastia ? întrebă el din senin.

- Șaptesprezece ani, răspunse ea mirată.

- Îl iubeai pe Hassim ? ai suferit văzîndu-l zdrobindu-se pe lespezile templului ?

- Hassim îmi arăta o mare simpatie și îi eram recunoscătoare. Era singurul meu prieten; părinții mei adoptivi vorbeau adesea de viitoarea noastră unire. Priveam fără silă acest eventual eveniment, căci Hassim era bun.

Se lăsă o tăcere, apoi Ted reîncepu cu voce mai scăzută.

- N-ai întrebat încă despre Richard Startery.

- Trăiește ?

- Așa cred.

- Moartea lui m-ar fi mîhnit, căci el mi-a scăpat viața la Ajmir.

- Și chiar în cursul nopții trecute, dacă el nu m-ar fi îndemnat să vin cu el la Ranjalpur, n-aș fi avut norocul să te smulg supliciului.

- Poate, dar numai mulțumită ție sînt vie și teafără.

- Știi de ce e aici stăpînul meu ?

- Nu.

- Din pricina ta. Te iubește și vrea să te recucerească și să te ia de soție.

Wastia păru înlemnită, dar apoi fața ei își reluă gravitatea de dinainte.

- Viața mea îi aparține; dacă mă regăsește, mă voi supune.

Amărăciunea acestei fraze nu scăpă tovarășului ei.

- Crezusem că vestea asta îți va pricinui mare bucurie.

Tînăra fată ridică din umeri și-l privi cu tristețe.

- Cum aș putea iubi un european, cînd eu am trăit întotdeauna pe pămînt asiatic. Tu trebuie să înțelegi simțămîntul acesta, tu care aparții unei rase atît de apropiate de a mea, rase ale căror patrii sînt surori.

- La Ajmir, atitudinea ta mă făcuse să cred că-l iubești pe stăpînul meu.

- Eram fericită că mă aflu la el în siguranță și recunoștința mă făcea să zîmbesc la privirile

drăgăstoase ale străinului. Nu credeam că nutrea o astfel de pasiune față de mine.

Un văl se destrămă și Ted începu să pătrundă sufletul tinerei fete.

- Wastia, am fost aspru față de tine... adineauri în templu... și nedrept.

- Tu m-ai privit întotdeauna cu indiferență chiar și la Ajmir. Eram totuși fericită că te văd; noaptea, ascultam răsuflarea ta ușoară cînd te culcai în fața ușii mele ca să mă păzești mai bine.

- Iartă-mă. Acum, văd mai limpede în mine, purtarea mea era impusă de ciuda că te vedeam curtată de Startery. Înfățișînd în ochii mei un ideal inaccesibil; frumusețea ta, rîvnită de către un european puternic îmi era interzisă și-mi ascundeam suferința sub masca aceasta a brutalității. Știu acum de ce am venit la Ranjalpur; nu pentru bogățiile lui Ranidj-Rao, cum căutam să mă amăgesc singur, ci doar pentru tine.

- Cuvintele tale îmi redau fericirea și mă fac să uit toate chinurile trecutului.

Ted se exaltă și miraculoasa aventură îi lumină viața umilă, îl inundă cu o fericire necunoscută și de necrezut.

- O să fugim amîndoi din locurile astea blestemate. Cunosc pe malurile Hoang Ho-ului un ținut pașnic la poalele munților acoperiți de junglă, unde vom trăi liniștiți.

Voi duce de aici destul aur și nestemate ca să-ți înlesnesc o viață fericită și dulce. Cînd Startery mă luase la el aveam vîrsta ta, acum cu toate că în ochii lui sînt tot un valet, sînt un bărbat în stare să se apere și să înlăture cele mai grele primejdii care te-ar paște. Încrede-te în mine, Wastia, lumina mea.

Wastia îl ascultă cu încîntare; întinsă lîngă el, cu capul pe brațul lui musculos, era pătrunsă de vraja fermecătoare a cuvintelor de dragoste. Legănată de muzica aceasta divină, ea închise ochii și adormi lîngă cel de-un neam aproape cu ea și pe care îl iubea...

Încăperea se întunecă sub primele umbre ale serii și interiorul statuii se umplu de întuneric. Discul palid al lunii se ridica încet pe cer și razele ei argintii se izbiră de gura uriașă a monstrului; ele luminară în trupul idolului, două fețe cu pleoapele închise și pe care se zugrăvea o fericire desăvîrșită.

Cînd cei doi tineri se treziră, soarele era sus pe cer. Ted, desprinzîndu-se drăgăstos de tovarășa lui, ieși din ascunzătoare și se apropie de o fereastră întredeschisă spre un mare parc. Nenumărați pomi cu fructe aurii își înălțau coroana către cer. Livada era pustie, nici țipenie de om nu se arăta pe tot întinsul umbrit. Puțin timp după aceea, tînărul duse în fața Wastiei o recoltă savuroasă, mai păstrînd și acum

căldura razelor astrului zilei.

- Ted, trebuie să găsim un mijloc repede de scăpare; poate că ieşirile nu mai sînt păzite.

- N-o cred pe Hanidj-Rao în stare să renunţe atît de repede la răzbunarea ei. Dealtfel încă n-a sosit momentul de a părăsi Ranjalpurul. Trebuie să ştim dacă Startery mai trăieşte şi, în cazul acesta, să încerc să-l scap. Nu sînt aşa de laş ca să-mi părăsesc binefăcătorul.

Wastia aprobă cu un semn din cap.

În cursul nopţii, el se furişă în palat, rătăcind la voia întîmplării prin săli enorme şi culoare nesfîrşite. Toate cercetările au fost zadarnice şi înfăţişarea lui dovedea adîncă descurajare cînd se întoarse la Wastia. Îşi continuă cercetările încă trei zile, apoi, dîndu-şi seama că situaţia actuală nu mai putea dăinui, se hotărî să se supună rugăminţilor Wastiei.

Cînd întunericul nopţii se lăsă asupra fostului sanctuar al lui Tangar-Lang ei se refugiară în parcul din faţa refugiului lor. Îl străbătură repede şi rămaseră curînd nemişcaţi, muti de disperare şi de uimire. Parcul ocupa o parte a unei terase imense, la două sute de picioare înălţime deasupra solului. Ted se aplecă şi, în noaptea transparentă, zări deasupra lui un lanţ de santinele înconjurînd primul zid al palatului. Orice speranţă de fugă era zădărnicită şi escaladarea zidului devenea cu neputinţă în astfel de condiţii. Cei doi

tineri se întoarseră cu tristețea în suflet în sala idolilor.

A doua zi, Ted luă o hotărîre deznădăjduită.

- Wastia, trebuie să-mi descrii partea palatului ocupat de Hanidj-Rao. Dacă Startery trăiește, desigur că se află acolo. Poate că a și cîștigat favorurile suveranei Ranjalpurului și s-o fi bucurînd de o anumită libertate. În cazul ăsta,numai el este în stare să ne înlesnească evadarea.

- Mă tem ca încercarea asta să nu ne fie fatală.

- Totuși de ea depinde ultima noastră șansă.

CAPITOLUL 5

Startery ajunse foarte curînd să domine inima și simțurile lui Hanidj-Rao. Înaintat la rangul de favorit, ducea în preajma ei o viață de delicii și de voluptăți, știind că Wastia era salvată, deoarece cercetările întreprinse nu dăduseră nici un rezultat. Spre marea lui surprindere icoana tinerei fete se ștergea încetul cu încetul din mintea lui.

De cînd o cunoștea pe Hanidj-Rao, o transformare se petrecuse în el: frumusețea misterioasă și fatală a

acestei femei, dragostea arzătoare cu care îl învăluia îi frîngea energia; îi devenea cu neputință de a rezista farmecului ochilor negri. Crimele și depravarea care alcătuiau trecutul ei îl lăsau acum nepăsător; pentru el Hanidj-Rao se arăta duioasă și drăgăstoasă și mîngîierile cu care-l răsfăța necontenit îl încîntau, îi furau puterea să se mai gîndească la existența ei de mai înainte.

O a doua voluptate și mai puternică și mai subtilă decît cea dintîi contribuia să-i toropească și să-i nimicească personalitatea: opimul îl biruise. În India asta misterioasă otrava voluptoasă a subjugat și pe cei mai puternici, Startery rezistase acestei pasiuni degradatoare. Firește, la Ajmir cunoscuse efectele macului negru, dar nu se lăsase prins și robit de acest viciu.

Aici, la Ranjalpur, fumase fiindcă în cursul unei nopți călduțe și pline de miresme, Hanidj-Rao îi întinsese ciubucul de bambus umed încă de atingerea buzelor ei. Pînă în zori, amorul și uitarea răspîndise peste sufletul lui cele mai subtile vrăji ale orientului. Zilele se depănau într-o fericire mereu crescîndă iar Startery primea cu pasiune multitudinea de plăceri ce se adunau în fiecare zi.

Acum europeanului îi era necesară prezența lui Hanidj-Rao.

Avea necontenit nevoie de mîngîierile ei și

scurtele clipe în care ea lipsea și le petrecea fumînd. Dinspre partea ei, preoteasa lui Tangar-Lang nu putea nici ea rezista dragostei oarbe care o împingea spre un om de rasa ei. Uita rușinea trecutului pentru a savura ardoarea generoasă a acestui nou simțămînt.

Ea privea cu plăcere cum creștea patima lui Startery pentru opium, știind că otrava îl va înlănțui și mai mult de ea.

În ziua aceea Startery fuma singur în încăperea în care Hanidj-Rao îl chemase pentru întîia oară. Întins pe culcușul moale, aspira lung fumul aducător de vrajă și visări voluptoase al unui bob de opium care sfîrîia în fundul pipei sale. Pupilele mărite de visare, țînteau, fără ca să le vadă, statuile care-l înconjurau; plescăitul cristalin al fîntînii țîșnitoare care recădea în bazin murmura în urechile lui nesimțitoate. Tînărul evoca în irealitate seducția de neuitat a suveranei Ranjalpurului. În fundul încăperii, o statuie de cristal cizelată după asemănarea ei îl contempla cu fața-i lipsită de viață, aureolată de o diademă de aur încrustată de diamante. Deodată, o umbră se ivi și se îndreptă încetișor spre culcușul fumătorului. Acesta din urmă aruncă o privire neînțelegătoare asupră-i, apoi o emoție subită îl zgudui. Startery se ridică și merse spre intrus cu fața transfigurată.

- Ted ! exclamă el.

- Te salut, stăpîne. Sînt fericit că te regăsesc bine, teafăr.

- Cum de m-ai descoperit în palatul ăsta ? N-ai plecat ? întrebă el dintr-o suflare.

- Nu. Mă ascunsesem ca să te servesc mai cu folos. Nu-mi fusese cu putință să evadez, căci palatul e păzit și nu voiesem să plec fără tine. Împreună vom trece cu mai mare ușurință bariera santinelelor.

Startery îi strînse mîna cu emoție.

- Nu știi ce s-o fi întîmplat cu Wastia ? întrebă el cu voce tremurătoare.

- Wastia e în siguranță; sub ocrotirea mea. Și ea pîndește ora favorabilă a unei evadări.

- Mă așteaptă pe mine oare ?...

Ted șovăi o clipă.

- Răspunde-mi !

- Nu știu !

Europeanul fu surprins de răspunsul acesta.

- Oare nu ți-a vorbit de mine ?

Tînărul se hotărî atunci să-i dezvăluie adevărul. Nu-l putea minți pe omul acesta care fusese pentru el un stăpîn desăvîrșit și salvatorul lui.

- Ascultă, stăpîne, trebuie să știi: Wastia nu-i din rasa ta. Cu toate că sînge european curge în vinele ei, ea este tot asiatică în sufletul ei. Viața ei îți aparține deoarece tu ai salvat-o. Orice vei porunci, ea se va supune. Ți-ar deveni și soție dacă ții cu tot dinadinsul.

Startery îl întrerupse cu un gest obosit: un zîmbet trist îi încreţea buzele, faţa i se făcu palidă ca cea a idolilor, martori tăcuţi ai acestei scene.

- Bine, Ted, am înţeles... Spune-i că nu voi consimţi niciodată să fac din ea o sclavă... c-o mai iubesc încă şi că n-am s-o uit niciodată. Dar simţămintele şi voinţa ei le respect.

O resemnare deznădăjduită îi sugruma cuvintele în gîtlej.

- Unde ai de gînd s-o duci ?

- Foarte departe, în ţara mea natală, în sînul munţilor primitori care mărginesc Hoang Ho-ul. Acolo va fi în siguranţă, departe de atingerea oamenilor cumpliţi care o pîndesc pe pămîntul acesta de mistere şi de crime. Viaţa ei se va scurge în linişte şi odihnă. Vom gusta împreună o fericire desăvîrşită.

- Împreună ? repetă Startery.

Ted înclină fruntea.

- Deci o iubeşti, exclamă el.

- Da.

- Şi ea ?

Asiaticul făcu un gest din cap afirmativ. Startery se trase înapoi cu cîţiva paşi şi-l privi. Atunci abia îşi dădu seama că Ted era frumos. Chipul poseda o noblete firească şi trăsăturile lui o finete rară la oamenii de rasă galbenă.

Un farmec enigmatic şi îndepărtat emana din ochii lui în formă de migdală. Era de statură mijlocie, avea o talie mlădioasă şi robustă; întreaga fiinţă exprima o seducţie firească şi pătrunzătoare. Startery îl luase sub ocrotirea lui cînd era încă un băieţandru şi anii se scurseseră fără ca să-şi dea seama de această evoluţie fizică. Acum, Ted nu mai era un puşti ci un bărbat, în toată puterea cuvîntului, energic şi viguros.

Imaginaţia lui, înfrigurată de opium, evocă imaginea Wastiei şi o apropie de a aceluia pe care îl avea în faţa lui.

- E adevărat, murmură el, tu eşti demn de Wastia. Ea va găsi în tine un prieten devotat care va veghea cu străşnicie asupra ei. Şi mai ales... tu eşti din rasa ei.

O tăcere apăsătoare urmă după aceste vorbe. Startery se cufundă în amărăciunea gîndurilor lui, apoi încet, se întoarse ca să se reîntoarcă la culcuşul voluptos unde-l aştepta otrava.

- Stăpîne, imploră o voce.

Se întoarse.

- Ce-i Ted ?

- Tu ce ai să faci ?

- Eu rămîn.

Două lacrimi se rostogoliră pe faţa lui livid㠖

- E o nebunie ! Să fugim împreună.

- E inutil !

- Ia-o pe Wastia, dacă vrei, stăpîne. Eu voi dispare, spuse Ted cu un strigăt deznădăjduit. Nu rămîne în palatul ăsta dușmănos, lîngă o femeie care nu te iubește.

- Cred dimpotrivă că Hanidj-Rao este singura care să-mi ofere un sentiment sincer... Nici nu știu dacă m-aș mai putea lipsi de ea. O iubesc ca pe opium; îmi e tot atît de necesară ca și otrava asta.

Ted nu răspunse, un hohot de durere îi înăbuși cuvintele.

- Bine, Ted, ia asta înainte să pleci; banii pe care-i conține îți vor servi ca să-ți asigure timp de cîțiva ani o viață fericită.

Îi întinse lui Ted portmoneul care conținea produsul vînzării plantațiilor sale: toată averea lui.

Ted șovăi.

- Haide-haide, ia-i; eu nu mai am nevoie de nimic.

În clipa aceasta zgomotul unei uși îi făcu să se întoarcă. Hanidj-Rao sta în picioare nemișcată în pragul ușii. Înaintă cu un mers maiestos.

- Servitorul tău, spuse ea tăios, desigur că a venit să te caute să fugiți împreună.

- Nu, rosti cu hotărîre Startery.

- Atunci ce caută aici ?

- Dorește să părăsească Ranjalpurul de unde nu poate fugi și vine să implore iertarea ta și autorizația de a pleca.

- Niciodată ! Omul acesta a ucis cîţiva servitori de-ai mei, trebuie să-şi plătească crimele.

- Dacă-l predai oamenilor tăi, îl voi apăra pînă la ultima mea suflare: adoratorii lui Tangar-Lang vor trece peste cadavrul meu ca să pună mîna pe el. Dacă-l scapi pe el îţi închin toată viaţa mea şi-mi iau angajamentul să nu evadez niciodată.

Hanidj-Rao rămase multă vreme tăcută, fruntea pură îi era brăzdată de îngrijorare. Tonul lui Startery ferm şi hotărît trăda o hotărîre de neînfrînt.

Deodată, ea se întoarse spre Ted.

- Tu poţi să pleci, spuse ea. Am să dau ordine astă seară ca paznicii să te lase să treci.

Ted aţinti asupra stăpînului său o privire înfricoşată, în care se putea citi o implorare mută. Englezul înţelese.

- Vei da ordine ca să fie lăsate să treacă două persoane; spuse el apăsînd vorbele.

- Două persoane ? repetă Hanidj-Rao surprinsă.

- Da, Ted una şi fiica ta, a doua.

- Wastia... Wastia e aici; aceea pe care o iubeşti şi pentru care, fără îndoială, că ai de gînd să pleci şi tu, s-o ajungi din urmă...

- N-o mai iubesc pe Wastia, minţi Startery. Ţi-am jurat că voi rămîne toată viaţa mea la Ranjalpur, fără ca să te părăsesc vreodată, dar socotesc că Wastia nu are nici o vină şi că nu ai dreptul să te opui fericirii ei.

- Care fericire ?

- Aceea de a fugi pentru totdeauna din munții Aravali, de a se refugia într-o țară îndepărtată unde se va putea mărita cu Ted și să trăiască fericită sub ocrotirea lui... Ce-ți pasă de viața sau de moartea acestor două ființe ? Ei se iubesc și dragostea e o patimă sublimă și dulce; de ce atîta cruzime, atunci cînd un cuvînt de-al tău i-ar putea face fericiți ? Nu vei mai auzi vorbindu-se de Wastia; ea va dispărea și nu va destăinui niciodată misterul orașului mort.

Ce-ți pasă de fuga ei, odată ce eu rămîn ? Frumusețea ta mă va înlănțui mereu și vom putea savura mai bine plăcerile dragostei noastre dacă consimți la acest act de iertare.

Suverana Ranjalpurului se îndreptă spre statuia de cristal creată după imaginea ei; îi scoase diadema de aur care scînteia în mii de focuri și ale cărei pietre prețuiau o avere, chiar și fiecare în parte.

- Ia-o,spuse ea lui Ted, o vei preda Wastiei în amintirea mea... Astă seară veți putea părăsi palatul în toată libertatea... Nu-mi mulțumi, du-te ! du-te !

EPILOG

Amurgul albăstrea culmile munților Aravali și o briză înmiresmată cobora din munți cînd paznicii se dădură la o parte la trecerea lui Ted.

Wastia, strîns lipită de el, arunca în juru-i priviri speriate, nevenindu-i încă a crede în îndurarea neîmblînzitei Hanidj-Rao. Abia cînd ajunse la primele cărări ale junglei ea se simți într-adevăr iertată și crezu în sfîrșit în fericirea ei.

Departe în urma lor, pe o terasă a palatului, un bărbat contempla siluetele lor pierzîndu-se în depărtare.

Startery, zdrobit de deznădejde, vedea risipindu-i-se visul și rupîndu-se pentru totdeauna firele care-l legau de lume.

O durere străpungătoare îi strînse inima; închise ochii sub puterea suferinței și lacrimi grele îi șiruiră pe obraji.

Cînd îi redeschise, cele două umbre dispăruseră pe după perdeaua sumbră a junglei. Atunci se întoarse și cu pași șovăielnici intră în palat unde-l așteptau Hanidj-Rao și opiumul.